

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΒ΄.

Χ

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 8 ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ 1914

Χ

ΑΡΙΘΜΟΣ 521

ΕΝΑΣ ΛΛΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ·

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΡΗΝΗ Π. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ. Ἰδεοπλάστης (συνέχεια).

Ν. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ. Πρόξες ἀπλές.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ. Βραδινοὶ ἀντίλαλοι.

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΑ. Μυριέλλα—Μοιρῆτα.

ΦΩΤΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ. Τὸ κουϊνέττο.

ΤΑΡΚΙΝΙΟΣ. Ἄτιμια.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ.— Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ. — Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ.

ΒΡΑΔΙΝΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

1

Ἔτσι περνᾶνε, ἀνθρώποι, τόποι
Σὲ μὲν εἰκόνα μαγική,
Κ' ἔτσι μακραίνουνε κατόπι,
Κ' ἡ ὥρα ἡ μελαγχολική

Σημαίνει, καὶ γυρνᾶμε μόνοι
Στὴν πρωτὴν ἀπολησμονιά·
Πόθοι, χαρές, λύπες καὶ πόνοι,
Μήδ' ἥσκιος στὴν ἀπονεμιά.

Ἔτσι περνᾶμε καὶ περνᾶμε,
Κι ὅ,τι μικρὸ κι ὅ,τι ἀπ' ἀφρὸ
Γίνεται βάλσαμο, καὶ πᾶμε
Μὲ τὸν ἀθάνατον καιρὸ.

2

Ἦ, πῶς κοιμᾶστε ἀγαπημένοι,
Κ' ἡ σιωπὴ σας τί χαμὸς!
Τὸ ξύπνημά σας δὲν προσμένει
Κανέναν μάταιον λογισμόν,

Μήτε ποὺ τὸν ἀναζητᾶει
Καμμιά τῆς φύσης ὁμορφιά,
Τὰ χίλια λούλουδα τοῦ Μᾶη,
Μήτε ἡ κλονογυρμένη ἰτιά,

Ἢ βρῦση, γιὰ ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου,
Τὰ κύματα ποὺ ἀφροκοποῦν,
Καὶ τὰ βουνά, ποὺ ἐγὼ ποτέ μου
Δὲν τᾶκουσα κατὶ νὰ ποῦν.

3

Καὶ σ' εἶχα μέσα στὴν καρδιά μου,
Στὴν πιδ βαθεία μου συλλογή,
Μὰ ἡ δάφνη ἐκεῖ τοῦ ἀκροποτάμου
Τὸ μυστικὸ μου τῶχει πιεῖ,

Κ' ἓνα κλωνάρι τῶχει κλείσει
Σὲ δύο του ἀνθόφυλλα χλωρά,
Καὶ τῶδα σὰν ἀφρὸς νὰ σβύσει
Στὰ θολωμένα τὰ νερά,

Καὶ τῶδα ἀκόμα νὰ τὸ πάρει
Καὶ νὰ τὸ κάμει ὁ οὐρανός,
Ἄπο πορφύρα του σουδάρι,
Καὶ μήτε τῶπα κανενός...

4

Ἦ πῶς λαμπίζετε στὸν ἥλιο,
Σ' ἓνα πλεμάτι αὐγερινό,
Χίλιες ζωές, τρανὸ βασίλειο,
Χαρούμενο καὶ ἔαρινό !

Ἦ πῶς λαμπίζετε ! ὦ, νᾶχα,
Χιλιάδες βλέμματα, ἀκούς,
Νὰ ζήσω μιὰ στιγμή μονάχα
Τις χίλιες σας φαιδρὲς ζωές,

Καὶ νὰ μὲ πάρ' ἓνας ἀέρας,
Καὶ μὲ τὸ φῶς ποὺ θά γυρνᾶ,
Τῆς πρώτης καὶ ὑστερονῆς μου ἡμέρας,
Νὰ μὴν ὑπάρχω πουθενά.

Μ ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΑΤΙΜΙΑ

Τὴν 28 τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1819 ἡ Ἀγγλία παρᾶδωσε τὴν Πάργα στὴν Τουρκία καὶ πῆρε ἀποζημίωση· εἶχε, σύμφωνα μὲ τὴ Ρωσοτουρκικὴ συνθήκη τοῦ 1800 καὶ μὲ τὴ συνθήκη τοῦ τῆς παραχωροῦσε τὰ Ἐπτάνησα, ὅχι μόνο δικαίωμα νὰ τὸ κάνει μὰ καὶ δέσφην ὑποχρέωση. Μὰ κ' οἱ Παργηνοὶ δὲν ἦταν ὁμόφυλοι τῶν Ἀγγλῶν, ἦταν Ρωμιοί, ὅπως τόσκι ἄλλα ἑκατομμύρια Ρωμιοί, ποὺ τότε βρισκουνταν ἀκόμῃ σχεδὸν ὅλοι κάτω ἀπὸ τὴ φτέρνα τοῦ Σουλτάνου. Τότε ἡ Ἀγγλία εἶχε φροντίσει δυὸ χρόνια πρὶν, στὰ 1817, καὶ εἶχε εἰδοποιήσει τοὺς Παργηνοὺς νὰ ἑτοιμαστοῦν ὅσοι θελήσουν πρὶν πατήσῃ ὁ Τοῦρκος νὰ φύγουν καὶ ἀφοῦ ἔφυγαν οἴλοι τοὺς πλήρωσε ἀποζημίωση 142.000 λίρες γιὰ τὰ χρήματα καὶ τὴν περιουσία ποὺ εἶχαν ἀρῆσει, καὶ τοὺς ἐφιλοξένησε στὰ Ἐπτάνησα.

Κι ὅμως ποτὲ δὲ συχωρέσαμε τοὺς Ἀγγλους, οὔτε τώρα ποὺ λευτεροῦθηκε πιά ἡ Πάργα, γιὰ τὴν ἀνίερη αὐτὴ παράδοση, οὔτε θὰ τοὺς συχωρέσουμε ποτέ.

«Τοὺς Παργηνοὺς πουλήσανε σὰν πρόβατα, σὰ γίδα».

Τὴ 16 τοῦ Φλεβάρη τοῦ 1914 ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση ἄρχισε νὰ παραδίνει, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν Κορυτσά, ὅλη τὴ Βόρεια Ἡπειρο στὸ ἄμορφο καὶ ἄναρχο Ἀλβανικὸ Κράτος.

Τὸ ἐλεύθερο Ἑλληνικὸ Βασίλειο παραδίνει τὴν Κορυτσά, τὴ Μοσχόπολη, τὴν Κολόνια, τὸ Λιασκοβίκι, τὴ Φράσσορη, τὴν Πρεμετή, τὴν Κλεισοῦρα, τὸ Τεπελένι, τὸ Ἀργυρόκαστρο, τὸ Λιμπόχοβο, τὸ Δέλβινο, τὴν Κονίσπολη, τὸ Βουθρωτό, τοὺς Ἅγιους Σαράντα, τὴ Χειμάρρα, κλπ. κλπ. δηλαδὴ **παραδίνει τὴ μισὴ τὴν Ἡπειρο** καὶ τὸ νησι τὸ **Σάωνα** (ποὺ τοῦ ἀνήκει ἀπὸ τὰ 1864), τόπους ἀναγκαιότητας γιὰ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ κράτους, κατοικημένους ἀπὸ ἀγνότατους Ἑλληνας 150.000 τουλάχιστο.

Πῶς ἀναγκάστηκε τὸ Ἑλληνικὸ κράτος νὰ κάνει τέτοια ἀκατανόητη θυσία, τέτοια προσβολὴ στὰ δικαιώματα τῆς Φυλῆς;

Δὲν ὑπάρχει καμιὰ δικιολογία, καμιὰ ἀνάγκη ποὺ νὰ τὸ ἔσφιξε;

Ὅπως κι ἂν γυρίσουμε τὸ ζήτημα δὲ βλέπουμε καμιὰ ἄλλη αἰτία παρὰ τὴν ἀναντρία, τὴν ἀμάθεια καὶ τὴν ἔλλειψη αὐτοσεβασμοῦ τῆς Ἑλληνικῆς διπλωματίας.

Ἄς σωπάσουν οἱ ἄκαρδοι καὶ οἱ δειλοὶ! Δὲ φταίει ἡ ἀδυναμία καὶ ἡ μικρότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ μπρὸς στὸν ὄγκο τῆς Εὐρώπης.

Τὸ Ἑλληνικὸ ἔθνος πρέπει νὰ καταλάβει τὴ δύναμη καὶ τὴν ἀξία του ὅσο μικρὸ κι ἂν εἶναι μπρὸς τὴν ἐνομένη (;) Εὐρώπη, ὅμως τὸ δίκιο του εἶναι τόσο μεγάλο ποὺ τοῦ γεννάει μέσα του δύναμη ἀνώτερη ἀπὸ τὴ δύναμη τῶν ἑτρώων καὶ τῶν ἀδιάφορων. Ἀρκεῖ νάχει ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονή. Ἡ εὐθύνη τῆς θυσίας ὅλη ἐπιβαρύνει τὴν Ἑλληνικὴ διπλωματία, αὐτὴ ποὺ εἶναι ἀνίκανη νὰ νοιώσει τὸν προορισμὸ καὶ τὴ θέση τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς στὴν Ἀνατολή, αὐτὴ ποὺ οὔτε ἴχνος περηφάνειας, καρδιάς, ἐπιτηδειότητος, ἐπιμονῆς καὶ γνώσης ἔχει μέσα της.

Αὐτὰ ἀποδείχνονται ἀπὸ τὰ πράγματα.

Λοιπὸν ἄς προχωρήσουμε παρευθὺς στὰ πράγματα. Ἄς ἰδοῦμε πῶς ἡ Ἑλληνικὴ διπλωματία κατάφερε νὰ μπεῖ σὲ τέτοια θέση ποὺ νάναγκαστεῖ νὰ δεχτεῖ τέτοια ἀπόφαση τῆς Εὐρώπης, εὐχαριστόντας τὴν.

Ἄς ἰδοῦμε καὶ μὲ τί δουλικὴ εὐπέθεια ἐκτελεῖ τὴν ἀπόφαση τοῦτη.

Πρῶτα πρῶτα ἦταν πέρσου πολιορκούσαμε καὶ παίρναμε τὰ Γιάννινα, ἡ Ἑλληνικὴ διπλωματία δὲ φρόντισε νὰ καταλάβει τὸν Αὐλῶνα καὶ τὸ Μπεράτι καὶ τὴ Νότια Ἀλβανία ὅλη, τουλάχιστο ἴσαμε τὸ Σκούμπη, ἐνῶ μπορούσε νὰ τὸ κάνει, ἐνῶ εἶχε δικαίωμα καὶ ὑποχρέωση στρατιωτικὴ νὰ τὸ κάνει. Αὐτὴ τὴν ἀπίστευτη παράλειψη τὴ δικιολογεῖ πῶς τάχα ἡ Ἰταλία θὰ μᾶς ἔκανε πόλεμο ἂν προχωρούσαμε. Ψέμα τρισεγγάλο. Γιατί ἀφοῦ πρῶτα εἶχε εἰδοποιήσει τῆς Ἰταλίας, αὐτὴ μοναχὴ της, χωρὶς καμιὰ ἔξωτερικὴ πίεση, πῶς ὁ στρατὸς θὰ προχωροῦσε ὡς τὸν Αὐλῶνα, ἡ Ἰταλία **παρακάλεσε** νὰ μὴν τὸν καταλάβει καὶ μόνο αὐτόν. Ὅστε καὶ τότε πάλι τίποτε δὲν ἐμπόδιζε τὴν Ἑλλ. διπλωματία νὰ τὸ κάνει δηλώνοντας τὸ πολὺ πολὺ πῶς δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ κρατήσῃ τὸν Αὐλῶνα καὶ νὰ καταλάβει καὶ ὅλη τὴν ἐσωτερικὴ χώρα ἕως τὸ Σκούμπη. Μὰ δὲν τόκανε. Τότε φυσικὰ βλέποντας ἡ Ἰταλία πῶς τὴ φοβάται καὶ πῶς τὴν ὑπακούει ἤρθε εὐκαιρία καὶ τῆς ἀπαγόρευσε νὰ καταλάβει τὸν Αὐλῶνα, φοβερίζοντας ἴσως πῶς θὰ μᾶς ἔκανε πόλεμο! Ὅπως κι ἂν εἶναι ὅμως δὲ θὰ ἔχτελοῦσε τὴ φοβέρα της γιατί ὅλη ἡ ἄλλη Εὐρώπη θὰ τὴν ἐμπόδιζε, ὅπως ἐμπόδιζε τὴν Αὐστρία νὰ πειράξει τὴ Σερβία ποὺ προχωροῦσε γιὰ τὴν Ἀδριατικὴ, ὅπως ἐμπόδιζε τὴν Αὐστρία νὰ παραλάβει μόνη της τὴ Σκόδρα ἀπὸ τὸ Μαυροβούνιο, ὅπως ἀναγκάζει τώρα τὴν Ἰταλία νὰ φησὶ τὰ Δωδεκάνησα κλπ. Ἄλλωστε κι ἂν ἔκανε τίποτε κρυφὰ ἢ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1913

Ενεργητικών		Παθητικών	
Διαθέσιμα : Μετρ. εν τῷ ταμείῳ	Φρ. 6,497,787.11	Κεφάλαιον Μετοχικόν	Φρ. 25,000,000.—
Παρά ταῖς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ		Κεφάλαιον Ἀποθεματικόν	» 601,687.60
Τραπεζαίαι	» 3,888,458.81	Κεφάλαιον ἐκτακτῶν ἀποθεματικῶν	» 700,000.—
	Φρ. 10,386,245.92	Τρέχοντες λογαριασμοὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ	» 6,261,852.55
Χαρτοφυλάκιον : Συλλεγόμενα ἐπὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ	Φρ. 337,904.8	Τρέχοντες λογαριασμοὶ	» 16,236,112.20
Προεξοφλήσεις	» 8,76,997.72	Τρέχοντες ἐν δόσει	Φρ. 19,122,181.46
	» 9,099,902.53	Καταθέσεις ἐπὶ προθεσμίᾳ	» 14,664,742.70
Τρέχοντες Λογαριασμοὶ	» 26,735,225.72	Ταμειωτήριον	» 7,993,130.16
Δάνεια : Ἐπ' ἀνεχ. Χρῆστέων	Φρ. 19,802,542.26	Λογαριασμοὶ τρίτων	» 1,005,640.76
» Γραμμικῶν	» 1,681,962.48	Ἐπιταγὰὶ τρίτων	» 477,233.97
» Ἐμπορευμάτων	» 15,823,752.51	Γραμμάτια εἰσπραχθέντα	» 19,238.75
	» 37,308,257.25	Λογαριασμοὶ προσωρ. δι. καὶ διαφόροι	» 1,047,352.33
Συμμετοχὰί	» 1,052,40.60	Μερίσματα παρελθουσῶν χρήσεων	» 69,419.50
Χρῆστέα	» 4,717,67.44	Μέρισμα β' ἐξαμηνίας 1913	» 500,000.—
Τοκομερίδια	» 153,738.19	Κέρδη καὶ Ζημίαι : Ὑπόλοιπον εἰς νέον	» 461,463.77
Καταστήματα Τραπεζῆς	» 1,143,154.08		
Ἀκίνητα ἐξ ἀναγκ. ἀποχρήσεων	» 414,719.01		
Ἐπιπλα καὶ Ἐγκαταστάσεις	» 397,942.76		
Λογαριασμοὶ προσωρ. καὶ διαφόροι	» 2,127,363.52		
ὑποκαταστήματα προσωρ. ἀγγραφαί	» 624,013.73		
	Φρ. 94,160,647.25		Φρ. 94,160,647.25

ΚΕΡΔΗ ΚΑΙ ΖΗΜΙΑΙ

Χρέωσις		Κρίστωσις	
Γενικὰ ἔξοδα	Φρ. 1,456,961.05	Ὑπόλοιπον κερδῶν τοῦ ἔτους 1912	Φρ. 383,781.48
Ἔξοδα διαχειρίσεως	» 116,524.35	Κέρδη διαφόροι τοῦ ἔτους 1913	» 4,169,055.16
Ἀποσβέσεις ἐπὶ λογαριασμῶν ἐπιπλῶν καὶ ἐγκαταστάσεων	» 28,274.67		
Ἀποσβέσεις Ζημιῶν καὶ κρατήσεις Προνοίας	» 1,012,298.05		
Φόροι Γαλλικοῦ Δημοσίου ἐτῶν 1910 - 1913 ἐρισθέντες κατὰ τὸ 1913 ὅπ' αὐτοῦ	» 310,529.85		
Ὑπόλοιπον κερδῶν πρὸς Δικαιομηνίαν	» 1,628,248.67		
	Φρ. 4,552,836.64		Φρ. 4,552,836.64

ΔΙΑΝΟΜΗ ΚΑΘΑΡΩΝ ΚΕΡΔΩΝ ΕΚ Φρ. 1.628.248.67

Κράτησις 5 0/0 δι' Ἀποθεματικῶν ἐπὶ	Φρ. 1,244,467.19		Φρ. 62,223.35
Μέρισμα προσωρ. πρὸς 4 0/0 ἐτησίως ἐπ. τοῦ Μετοχικοῦ Κεφαλαίου διὰ τὴν Α' ἐξαμηνίαν 1913, ἤτοι Φρ. 2.50 κατὰ μετοχὴν, καταβληθὲν τοῖς Μετόχοις			» 500,000.—
Μέρισμα 4 0/0 ἐτησίως ἐπὶ τοῦ Μετοχικοῦ Κεφαλαίου διὰ τὴν Β' ἐξαμηνίαν 1913, ἤτοι Φρ. 2.50 ἐξ' ἐκείτης Μετοχῆς			» 500,000.—
Ποσοστὰ Διοικητικοῦ Συμβουλίου	Φρ. 27,336.55		
Μετὸν φόρου Δημοσίου 5 0/0	» 1,366.85		» 25,969.70
Φόρος Δημοσίου 5 0/0 ἐπὶ τοῦ Ἀποθεματικοῦ ἐκ τῶν ποσοστῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου	Φρ. 62,223.35	» 3,111.15	
» » » τῶν ποσοστῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου	» 27,336.55	» 1,366.85	
» » » τῶν διανεμομένων κερδῶν	» 1,074,113.85	» 53,705.70	» 58,183.70
Χαρτόσημον 2 0/0 ἐπὶ	Φρ. 1,020,408.15		» 20,408.15
ἔκ κερδῶν 1913		» 77,682.29	
Ὑπόλοιπον εἰς Νέον		» 383,781.48	» 461,463.77
παλαιῶν ὑπόλοιπων			Φρ. 1,628,248.67

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11/24 Φεβρουαρίου 1914

Ὁ Σύμβουλος Γεν. Διευθυντής
Μ. Π. ΚΑΜΑΡΑΣ

Ὁ Γεν. Ἐπιθεωρητής
Α. ΤΥΠΑΛΛΟΣ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Πρὸς κατάληψιν 1) θέσεων διευθυντῶν Γεωργικῶν Σταθμῶν καὶ σχολῶν, ὑποδιευθυντῶν καὶ καθηγητῶν Γεωργικῶν σχολῶν καὶ Νομογεωπόνων, καὶ 2) Ἐργοδηγῶν, Προσταταμένων Ἀγροκηπίων ἢ βοηθῶν Νομογεωπόνων.

Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας προκηρύσσει τοὺς κάτωθι διαγωνισμοὺς.

α') Πρὸς κατάληψιν ἐν 81φ 5 θέσεων διευθυντῶν Γεωργικῶν Σταθμῶν καὶ Σχολῶν, ὑποδιευθυντῶν καὶ καθηγητῶν Γεωργικῶν Σχολῶν καὶ Νομογεωπόνων.

Ἡμέρα τοῦ διαγωνισμοῦ ὁρίζεται ἡ 16 Ἀπριλίου ἐ. ἔ. ὃ δὲ διαγωνισμὸς ἐνεργηθήσεται ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας ἀρχόμενος τὴν 9ην πρὸ μεσημβρίας.

Οἱ βουλόμενοι νὰ διαγωνισθῶσιν ὀφείλουσιν ἵνα πρὸ πέντε τολάχιστον ἡμερῶν πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐνάρξεως τοῦ διαγωνισμοῦ ὑποβάλωσι πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας ὑπουργεῖον (τμημα Γεωργίας) αἴτησιν, ἐπισυναπτοντες:

α') Πιστοποιητικὴν τῆς ἀρμοδίας δημοτικῆς ἀρχῆς, ὅτι κέκτηνται τὴν Ἑλληνικὴν ἰθαγένειαν, προκειμένου δὲ περὶ τῶν ἐκ τῶν νέων χωρῶν καταγομένων πιστοποιητικὴν τῆς ἐκεῖ δημογεροντίας ἢ διοικητικῆς ἀρχῆς, ὅτι κατάγονται ἐνεῖθεν.

β') Πιστοποιητικὴν τοῦ ἀρμοδίου στρατολογικῆ γραφείου, ὅτι ἐξεπλήρωσαν τὴν στρατιωτικὴν αὐτῶν ὑποχρέωσιν ἢ ὅτι ἀπηλλάγησαν ταύτης ἢ ἔλαβον ἀναβολὴν κατατάξεως.

γ') Πιστοποιητικὴν τῶν ἀρμοδίων παρ' Ἐφέτας καὶ Πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελέων, ὅτι δὲν κατε-

δικάσθησαν ἢ δὲν παρεπέμφθησαν δι' ὀριστικοῦ βουλεύματος ἐπὶ κακουργήματι ἢ ἐπὶ πλημμελήματι τῶν ὑπὸ τῶν ἀρθρῶν 21, 22 καὶ 24 τοῦ ποινικοῦ νόμου προβλεπομένων.

δ') Πρωτότυπον ἢ κεκυρωμένον ἀντίγραφον διπλώματος ἀνωτέρας δημοσίας Γεωργικῆς Σχολῆς τῆς Ἑσπερίας.

ε') Γραμμάτιον δημοσίου τινος ταμείου ἐν Ἀθήναις, ἐμφαίνον τὴν κατάθεσιν δραχμῶν πενήτην καὶ δι' ἄμοιβὴν τῶν μελῶν τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς.

Καὶ 2ον) πρὸς κατάληψιν 12 θέσεων ἐργοδηγῶν ἢ προσταταμένων ἀγροκηπίων ἢ βοηθῶν νομογεωπόνων.

Ἡμέρα ἐνάρξεως τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου ὁρίζεται ὡσαύτως ἡ 16 Ἀπριλίου ἐ. ἔ. ἐν τῇ Γεωργικῇ Σταθμῷ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας καὶ ὥρα 9 π.μ.

Οἱ βουλόμενοι νὰ διαγωνισθῶσιν ὀφείλουσιν νὰ υποβάλωσιν ἐντὸς 20 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς προκηρύξεως εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας (τμημα Α' Γεωργίας) αἴτησιν ἐπισυναπτοντες πλὴν τῶν διὰ τὸν προηγούμενον διαγωνισμὸν τῶν νομογεωπόνων κλπ. ἀπαιτουμένων α', β', καὶ γ' πιστοποιητικῶν:

α') Πρωτότυπον ἢ κεκυρωμένον ἀντίγραφον διπλώματος μιᾶς τῶν παρ' ἡμῖν Πρακτικῶν Γεωργικῶν Σχολῶν.

β') Γραμμάτιον δημοσίου τινος ταμείου ἐν Ἀθήναις ἐμφαίνον τὴν κατάθεσιν δραχμῶν δέκα καὶ πέντε (15) δι' ἄμοιβὴν τῶν μελῶν τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4ῃ Μαρτίου 1914.

(Ἐκ τοῦ ὑπουργ. τῆς Ἐθν. Οἰκονομίας)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω μόνον διὰ τῶν λαβουσῶν ἐγγραφῶν ἐντολὴν ἐφημερίδων.

ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΣ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΑΧΙΣΤΗ ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ ΔΙΑ ΝΕΑΝ ΥΟΡΚΗΝ ΓΡΑΜΜΗ

Τὸ θαλαμηγὸν Ὑπερωκεάνειον (ἀπαραιτίλλου πολυτελείας καὶ ἀνέσεως)

“ΑΘΗΝΑΙ,,

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ ΔΙΑ ΝΕΑΝ—ΥΟΡΚΗΝ

Τὴν 12 Μαρτίου

Δι' ἐπιβάτας, εἰσιτήρια καὶ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον :

Ν ΝΑΗΝΑΙΣ Γραφεῖα Γεν. Διευθύνσεως. Ὅδὸς Ἀωελλοῦ ἀριθ. 1.

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ Γενικὸν Πρακτορεῖον. Ὅδὸς Πύλωνος 44 (ὄπισθεν Ἀγ. Τριάδος)

ΣΗΜ. Οἱ θέλοντες νὰ ἐξασφαλίσωσι θέσεις ἀνάγκη νὰ δηλώσωσι ταύτας ΕΓΚΑΙΡΩΣ εἰς τὰ Κεντρικὰ Πρακτορεῖα τῆς Ἑταιρίας καὶ τοὺς κατὰ τόπους ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟΥΣ ἀντιπροσώπους.

ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΝΤΕΣ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΕΤΕ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΣΗΜΑΙΑΝ

ΜΕΓΑΛΥΝΕΤΕ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ.

Ξπου τελειώνει τὸ ἕνα ἀρχινᾷ τὸ ἄλλο. Ἄν στίς προηγούμενες φράσεις βλέπαμε κάπως τὸ μουσικὸ κ. Καλομοίρη τοῦλάχιστο μέσα στὸ θέμα, ἐδῶ παραχώρησε κι αὐτὴ τὴ θέση στὴν «ἐθνικὴ» μουσική. Ἄπὸ ἐξέλιξη τῶν μοτίβων δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ γίνῃ λόγος, καὶ μάλιστα σὲ μιὰ τρίτη φράση, ἐκεῖ ποῦ τὸ allegro con brio εἶναι τόσο φτωχό.

Ὅσο γιὰ τὸ finale, αὐτὸ πιά ξεκαρφώνεται δλιτέλα καὶ πάει τὸ δρόμο του. Ὅ,τι θέλεις γίνεται ἐκεῖ μέσα. Τὰ λαϊκὰ ζίστιχα θυμίζουσι τὰ «Παναθηναϊα», καὶ μποροῦν νὰ τραβοῦν στὸ ἄπειρο, ἀνάλογα μὲ τὴ θέληση τοῦ ἀκροατηρίου. Ἐκεῖ, ἂν μιᾶ π. χ. τὸ λαϊκὸ δίστιχο γιὰ τὰ σκαλοπάτια ἐνὸς σπιτιοῦ, τὸ κουίντετο ἀμέσως, γιὰ νὰ ξηγήσῃ τὰ λόγια, μεταφράζει τὰ σκαλοπάτια σὲ μουσικὲς σκάλες. Καὶ στὸ τέλος, ἅμα σαστίσης καὶ σκοτιστής, ρωτιέσαι, γιὰτὶ τάχα φωνάζει μιὰ κυρία ἀπάνω στὸ πάλκο καὶ γιὰτὶ γύρω της πέντε σοβαροὶ ἄνθρωποι κουνοῦν τὰ χέρια τους, τὰ πόδια τους καὶ τὸ κεφάλι τους.

Ἔτσι βλέπουμε, πὼς ὁ κ. Καλομοίρης τὴν ἀξία του τὴ στηρίζει στὸ ἀξίωμα τῆς δημιουργίας ἀπάνω σὲ ἐθνικὰ θέματα, ἀφοῦ ἄλλο τίποτα δὲ δείχνει τὸ ἔργο του. Τί σημασία ἔμωσ μπορεῖ νὰ ἔχῃ μιὰ τέτοια σχολή, ἅμα τῆς λείπει μουσικὴ ψυχὴ, τὸ ἀποδειξαμε πέρα πάνω.

Ἄπὸ τᾶλλα μέρη τοῦ προγράμματος, τὸ andante τοῦ κ. Αἰάλιου εἶναι ἀπὸ κείνα τὰ κομμάτια, ποῦ γράφει καθέννας ἅμα ἔχει σπούδάσει λίγη σύνθεση κ' ἔχει κ' ἕνα πιάνο μπροστά του. Μόνο τοῦ κ. Βάρβογλη τὸ «intermezzo» ξεχώριζε ἐκεῖ μέσα, μὲ περισσότερη μουσικὴ αἰσθησιὴ ἀπ' ἕλα τᾶλλα. Νὰ ἐλπίζουμε τάχα σ' αὐτόν; Ποιὸς ξέρει. Κ' οἱ «Rameurs» τοῦ κ. Καλομοίρη εἶτανε μιὰ φράξ' ἕναν καιρὸ ἀρκετὰ καλοί.

Ἄν χρωστᾷ κανεὶς κάποια χάρη σ' αὐτὴ τὴ συναυλία, εἶναι γιὰτὶ ἄκουσε πάλε τὸ λεπτὸ, τὸ παθητικὸ, τὸ πικρὸ τραγούδι τῆς δεσπ. Σμαράγδας Γεννάδη, ποῦ τὴν εὐγενικὴ, τὴν εὐκοσμη φωνὴ της ἀνάγκασαν οἱ κύριοι τοῦ κουίντεττου νὰ βασανίσῃ, γιὰ νὰ βάλῃ αἰσθησιὰ μέσα σὲ μουσικὲς (καὶ λογοτεχνικὲς) κουταμάρες.

Καὶ βγαίνοντας κανεὶς ἀργὰ τὸ βράδυ ἀπὸ τὸ κοντσέρτο συλλογιέται μὲ θλίψη: αὐτὴ εἶναι ἡ μουσικὴ παραγωγή τῆς Ἑλλάδας, καὶ βρίσκονται ἄνθρωποι νὰ πιστεύουν πὼς ἀλήθεια ἀρχινοῦμε ν' ἀποχτοῦμε μουσικὸν ἀέρα; Καὶ σὲ τέτοιο σημεῖο βρίσκεται ὁ πολιτισμὸς μας, ποῦ νὰ νομίζουμε, πὼς φτάνει νὰ βαστιούμεσθε σὲ ἐθνικὰ μοτίβα γιὰ νὰ δημιουργήσουμε μουσική; Μᾶς λείπει τόσο πολὺ ἡ αἰσθητικὴ εὐγένεια γιὰ νὰ δοῦμε πόσο «δευτερεύοντα» εἶναι ἕλα αὐτὰ τὰ ζητήματα, κ' εἴμαστε τόσο

ξεροὶ στὴ ζωὴ μας ποῦ νὰ μὴν μποροῦμε νὰ νοιώσουμε καὶ νὰ ξεχωρίσουμε μουσικοὺς τύπους ἀπὸ μουσικὴ συγκίνηση;

Καί, σειώνας τὸ κεφάλι, βλέπεις πὼς ἐδῶ τόσο εὐκόλα παίρνει κανεὶς τὸν τίτλο τοῦ «συνθέτη», ὅσο εὐκόλα γίνεσαι καὶ μουσικὸς κριτικὸς.

ΦΩΤΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Ἡ ΚΟΙΝὴ ΓΝΩΜὴ

Ο ΠΑΡΑΠΕΤΑΜΕΝΟΣ

Φίλε «Νουμά»,

Ὁ φίλος κ. Ἄριστος Καμπάνης, γράφοντας στὴ «Νέα Ἑλλάδα» τὴν περασμένη βδομάδα γιὰ τὸ μελλούμενο ἐθνικὸ θέατρο καὶ διορίζοντας ὅλους τοὺς ὑπαλλήλους του, ἀπὸ τὸ διευθυντὴ ἴσαμε τὸν τελευταῖο πορτιέρη, βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ θρηγήσῃ γοερὰ γιὰ τὴν ἐγκληματικὴ παραγνώριση τοῦ πνευματικοῦ θάματος τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα ποῦ λέγεται Ζαχαρίας Παπαντωνίου.

«Παραπεταμένος, λέει, σὲ μιὰ νομαρχία ὁ κ. Παπαντωνίου κτλ.». Κι ὅμως ὁ **Παραπεταμένος** τοῦ κ. Ἄριστου τρία χρόνια ἀγωνιζότανε καὶ σειρὰ ἄρθρα λιβανιστικά γιὰ τὸ Βενιζέλο ἔγραψε ὥσπου νῦν τὰ καταφέρει νὰ **παραπεταχτεῖ** νομαρχίης στὴ Ζάκυνθο.

Βέβαια, γιὰ μιὰ τέτια ξεχωριστὴ μεγαλοφυΐα μιὰ νομαρχιακὴ παλιοθεσοῦλα δὲ σημαίνει τίποτα. Μὰ τί νὰ γίνῃ! Ἄλλη γιὰ τὴν ὥρα δὲ βρίσκεται. Ἄς ἔχει λίγη ὑπομονὴ ὁ κ. Ἄριστος ὅσο ποῦ νὰ κενωθεῖ ὁ παπικὸς θρόνος τῆς Ρώμης γιὰ νὰ βρεθεῖ ἔτσι ἡ κατάλληλη καὶ ἀρμόζουσα θέσις γιὰ τὸν **Παραπεταμένο** του. Στὸ μεταξὺ καλὴ εἶναι καὶ ἡ νομαρχία τῆς Ζάκυνθος.

Λικὸς σου

ΑΡΑΟΥΜΠΙΔΗΣ

“ΓΡΑΜΜΑΤΑ”

ΜΗΝΙΑΙΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Τόμος Δεύτερος (400-450 σελίδες)

Συνδρομὴ φρ. 10, προπληρωτέα.

Διεύθυνσις «Grammata» B. R. 1146. Alexandri (Egypte)

Ἀντιπροδωσὸς τοῦ «Νουμά» στὴ Λαζονίκη

ὁ κ. Π. Θ. ΠΑΥΛΙΔΗΣ

Cl. The American Tobacco Co

συνθέτης τοῦ καλπασμοῦ τῶν Βαλκύρων, τοῦ intermezzo τῆς δεύτερης πράξης τοῦ Lohengrin, τοῦ τραγουδιοῦ τῆς Σέντας, τῶν ναυτῶν, καὶ τῶν κοριτσιῶν ποῦ ὑφαίνουν, τοῦ ὕμνου στὸν ἀποσπερίτη, τῆς εἰσαγωγῆς μὲ τὰ περίφημα μοτίβα τῶν Meistersinger, τοῦ Siegfried, τοῦ Τριστάνου καὶ τῆς Ἰσίδης. Μὲ δυσκολία βασιτέται ὁ σοβαρὸς καὶ εἰλικρινῆς Liszt, ἴσια ἴσια γιὰ τὸ λείπει μιὰ βαθειὰ μουσικὴ βάση καὶ τὸν κρατᾷ μόνο τὸ κοντσέρτο γιὰ πιάνο, καὶ τὸ λυρικό μοτίβο τῆς Μαργαρίτας μέσα στὸ βαρετό του «Faust». Κι ὁ Berlioz εἶναι πρῶτα ἀπὸ ἅλα μουσικός. Μὰ τί ἀσωτία ὕστερα ἀπ' αὐτούς! Τί εὐσυνείδητη ἐφαρμογὴ τῶν ἀρχῶν τῆς σχολῆς καὶ τί φτώχεια ἀπὸ μουσικὸ φόντο. Καὶ τί ἐκπόρνευση τῆς μουσικῆς ἀπὸ κάτι γερμανικὰ μουσικίδια ποῦ ξεφύτρωσαν τώρα στερνά, κι ἀκόμα κι ἀπὸ τὸ R. Strauss ποῦ μὲς στὸ λαβύρινθο τοῦ Till Eulenspiegel ἀποφάσισε νὰ φέρῃ καὶ ροκάνες μὲς στὴν ὀρχήστρα, γιὰ νὰ δείξῃ πόσο κάτω στέκει ἀπὸ τὸ σεμνὸ Paul Dukas, ποῦ βασιτέται στὰ ὄρια τῆς τέχνης, ἀν καὶ μεταχειρίζεται ὅμοια κωμικὸ θέμα (L'apprenti sorcier). Καὶ τώρα θυμοῦμαι, πὼς πρὶν ἀπὸ κάμποσα χρόνια, ἐδῶ στὴν Ἀθήνα, ἓνας Ἑλβετὸς μαέστρος, παίζοντας γιὰ πρώτη φορὰ ἓνα ναυτικὸ ἔργο του στὴν ὀρχήστρα τοῦ Ὁδείου, κουβάλησε ἀπὸ τὸ Βασιλικὸ Θέατρο τὴ μηχανή, ποῦ μιμεῖται τὸν ἀέρα.

II

Ὁ κ. Καλομοίρης εἶναι ἐθνικὸς μουσικὸς καὶ ἐπίγονος. Ἄς δοῦμε ὅμως ἀν ἔχῃ καὶ μουσικὴ φλέβα. Ἀλήθεια εἶναι, πὼς ἔλο τὸ ἔργο του δὲν τὸ ξέρω. Ἄν ἔχῃ δώσει κι ἄλλα κοντσέρτα, θὰ εἶταν τὸν καιρὸ ποῦ δὲν εἶμουν ἐδῶ καὶ δυστυχῶς δὲν μπόρεσα νὰ τὰκούσω. Ξέρω ὅμως κάποια παλιὰ μπαλλάδα του, «Les rameurs», ποῦ μ' ἔδῃ τὴν ξενικὴ καὶ βαγνερικὴ ἐπίδρασή της (τὸ δεύτερο μέρος θυμίζει ἀκόμα καὶ τὴν Εἰσαγωγὴν τοῦ Γουλιέλμου Τέλλ τοῦ Rossini) δείχνει ἓνα νέο μὲ πολὺ ταλέντο καὶ τὸ θέμα της εἶναι ἀρκετὰ μουσικό. Τὸ ἴδιο μερικὸ ἀπὸ τοὺς «Ἰαμβοὺς καὶ Ἀνάπαιστους» καὶ πρὸ πάντων τὸ «Βασιλόπουλο». Κ' ἡ «Ἀθήνη» ἔχει ἓνα χαριτωμένο θέμα μὲ βαθειὰ μουσικὴ συγκίνηση. Ἐκεῖνῃ ὅμως ἡ «Χελῶνα μὲ τὸ Λαγὸ» καὶ τὸ ἄλλο τραγοῦδι τοῦ προχεταινοῦ κοντσέρτου, δὲν εἶναι «παιδικὰ» μὰ παιδιάστικα. Καὶ τὸ κοινὸντέτο σὰ σύνολο!

Τὸ θέμα τῆς πρώτης φράσης τοῦ allegro con brio (ξεχνῶ αὐτὴ τὴ στιγμή τὴ μετάφραση) πάει κ' ἔρχεται. Εἶναι ὅπως ὅποτε ἓνα «θέμα». Κ' ἓνα

θέμα στὰ χέρια ἐνὸς μουσικοῦ εἶναι πάντα κάτι, εἶναι μιὰ βάση γιὰ νὰ ξετυλιχτῇ καὶ νὰ ὑψωθῇ τὸ κοντραποῦντο. Καὶ τὸ κοντραποῦντο εἶναι βαθειὰ μουσικὴ ποικιλία, εἶναι ἡ λυδία λίθος ἐνὸς μουσικοῦ, δείχνει τὸ μουσικὸ βάθος τοῦ συνθέτη, τὴ μουσικὴ του φαντασία καὶ τὴν ἐπίζηση τῶν μουσικῶν τόνων. Πάρτε παράδειγμα τὸ Brahms, ποῦ στὴν τελευταία φράση τῆς τέταρτης, ἃ δὲν κάνω λάθος, συμφωνίας του, ἀπὸ τὸ θέμα της, ἓνα θέμα ποῦ ἀπαρτίζεται ἀπὸ μιὰ σκάλα μὲ ἄπλᾶ τέταρτα, δημιουργεῖ μὲ τὸ κοντραποῦντο μιὰ ἀληθινὴ ἀποθέωση τῆς ἁρμονίας. Ἡ κοιτᾷχτε τί δημιουργεῖ ὁ ἴδιος συνθέτης, μὲ βαριασιόνες, ἀπάνω σ' ἓνα θέμα τοῦ Haydn. Ἡ παρακολουθήστε τὶς ἐξαιρετικὲς βαριασιόνες τοῦ Max Reger. Ἡ ἀκόμα καὶ τὶς βαριασιόνες τοῦ ἐγγλέζου μουσικοῦ Elgar.

Βέβαια τόσο πολλὰ δὲν περιμένουμε ἀπὸ τὸν κ. Καλομοίρη, ἀν καὶ δὲν τοῦ φέρνουμε καὶ ἐξαιρετικὰ πρότυπα. Ὅτε ὁ Max Reger, οὔτε ὁ Elgar εἶναι μεγάλοι μουσικοί. Ζητοῦμε ὅμως ἀπ' αὐτὸν κάποια περισσότερη μουσικὴ δράση. Μὰ ἀντὶς αὐτό, τί μονοτονία στὸ κοντραποῦντο τῆς πρώτης φράσης! Ὁ ἴδιος βαρετὸς τόνος ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος, κι ἃς ἀκολουθοῦν χίλιες νότες ἢ μιὰ τὴν ἄλλη. Ἐδῶ δὲν εἶναι πιὰ μουσικὴ, εἶναι μαθηματικὸ πρόβλημα μὲ ξερότατη λύση. Καὶ τὸ χειρότερο: δὲ νοιώθει κανεὶς τὴν ἀνάγκη τοῦ κοντραποῦντου. Οἱ μουσικοὶ τύποι γίνονται ρετσέτα. Τί ὠφελοῦν τὰ ἐθνικὸφανα θέματα, ἔταν λείπει ἡ πνοή;

Τὸ adagio, ποῦ ὀνομάζεται «Ἀθήνη», ἔχει ἓνα ἐξαιρετικὸ θέμα, ὅπως εἶπαμε καὶ πάρα πάνω. Μὰ σταματᾷ ὡς ἐδῶ. Φτωχότατη ἐξέλιξη καὶ δίχως ἐνότητα. Ὅμως ξέχασα: Ὁ κ. Καλομοίρης εἶναι ἐπίγονος, κι ἄμα τὸ σονέττο τοῦ Μαβίλη μιλά γιὰ τῆς «Ἀησμονίας τὴν κρουσταλλένια βρῦση», ἀνάγκη πᾶσα ν' ἀκούσουμε καὶ τὸ νερὸ τῆς πηγῆς, ἀδιάφορο ἀν αὐτὴ ἡ μουσικὴ φωτογραφία δὲν ἐνώνεται καθόλου μὲ τὸ γενικὸ τόνος τῆς φράσης, ἡ δὲν ἔχῃ καμμιά ἀξία μουσικὴ. Κ' ἔπειτα γιὰ αὐτὴ ἡ εἰσόρμηση τοῦ τραγουδιοῦ μέσα σὲ ὀρχηστρικὴ μουσικὴ; Μήπως τάχα ζητᾷ ὁ κ. Καλομοίρης ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀνάγκη μιᾶς τέτοιας ἐνώσεως, ἐκεῖ ποῦ αὐτὸ μένει ἀκόμα πρόβλημα μουσικὸ ἀλυτο ἢ καλύτερα, λυμένο σὲ βᾶρος τῆς ἑννατης συμφωνίας τοῦ Beethoven; (Μακροῦ γιὰ τὸ Θεὸ ἀπ' τὴ λογοτεχνικὴ ἐξήγησιν τοῦ Wagner!)

Ὡς ἐδῶ ἐπὶ τέλος κάτι πάει κ' ἔρχεται. Κάποια σχετικὴ ἐνότητα βαστᾷ καὶ στὶς δυὸ φράσεις. Μὰ τώρα μπαίνουμε στὸ τρίτο μέρος, ἃς τὸ ποῦμε scherzo. Ἀπαρτίζεται ἀπὸ τρία λαϊκὰ μοτίβα, ποῦ μπορούσαν θαυμάσια νὰ εἶναι καὶ δέκα τρία, ἀφοῦ,

ΤΟ ΚΟΥΪΝΤΕΤΤΟ

I

Ἡ ἐξέλιξη, ἡ σύνθεση, τὸ ξαναγύρισμα ἑνὸς ἢ δυὸ μουσικῶν θεμάτων, ποὺ δημιουργοῦνε τοὺς μουσικοὺς τύπους τῆς φούγκας, τοῦ κοντραπούντου, τοῦ ροντό, κλπ. δὲν εἶναι ἀπλᾶ μουσικὰ παιχνίδια, γιὰ νὰ γεμίσουνε μιὰ φράση, μὰ βαθειὰ μουσικὴ ἀνάγκη, ποὺ δημιουργεῖται ἀπὸ τὴν καθαρὴ ἀκουστικὴ ἐνέργεια, δηλ. ἀπὸ μιὰ αἰσθητικὴ ἐνέργεια, ποὺ στὴν ἀποκλειστικότητά της, ἀπορροφᾷ τὴ νοητικὴ μας θέση, κ' ἔτσι φανερώνει τοὺς τύπους, ποὺ μᾶς δίνει, σὰ μιὰν ἀνάγκη τέτοια, ὅπως ἡ λογικὴ λ. χ. σ' ἕνα ἄλλο ἐπίπεδο ἐνέργειας, τῆς νοητικῆς. Γι' αὐτὸ ἴσια ἴσια καὶ ἡ ἐξέλιξη ἑνὸς θέματος, σὲ μιὰ ἀπλῆ φράση, ἢ δυὸ θεμάτων, στὴν πρώτη φράση μᾶς συμφωνίας, στηρίζεται στὴ μουσικὴ βάση τῶν θεμάτων, κι ἀνάλογα μὲ τὴ μουσικὴ ἰκανότητα τοῦ συνθέτη, φανερώνοντας τὴν ἀντίθεση τῶν μουσικῶν στοιχείων, δηλ. τὴν ἀπάντηση, ποῦ, μέσα στὸ μουσικὸ κόσμο, βλέπει τοῦ συνθέτη ἢ ὑποκειμενικότητά, νὰ γεννιέται, σὰν ἄλλη ἀντίληψη, στὴ μουσικὴ θέση τῶν τόνων τοῦ θέματος, συνθέτει σὲ χρόνο, σὰν τελικὴ λύση, τὴ μουσικὴ βάση τῆς φράσης, ποὺ μᾶς δίνει τὸ γενικὸ χρῶμα ἐλοῦ τοῦ ἔργου. Ἔτσι στὴ ζωγραφικὴ, οἱ πλήθειες ἀντίθεσες τῶν χρωματικῶν τόνων, ποὺ βλέπει σ' ἕνα ἀντικείμενο ὁ ζωγράφος, μᾶς δίνουνε, σὲ χῶρο, τὴ γενικὴ πλοῦσια σύνθεση τῆς εἰκόνας. Τὸ ἴδιο στὴ λογοτεχνία, σ' ἕνα δράμα, οἱ ψυχικὲς ἀντίθεσες τῶν προσώπων, μᾶς φέρνουνε στὴν τραγικὴ σύγκρουση, στὴ λύση, καθὼς λέμε κοινά, μὰ ποῦ δὲν εἶναι λύση παρά μόνο στὴν κοινὴ σημασία τῆς λέξης, καὶ ποῦ εἶναι, αἰσθητικὰ, ἡ σύνθεση ὅλων τῶν προβλημάτων ποὺ ριχτήκαν ἀπ' τὴν ἀρχή. Ἔτσι πλημμυροῦν ἀπὸ τὸν πλοῦτο τῆς ζωῆς, στὴν ἔχταση καὶ στὸν τρόπο ποὺ μᾶς τονε φανερώνει ἡ ἀνθρώπινη ἀντίληψή μας, ὅλες οἱ τέχνες, σὰ μιὰ κοινὴ ἀναπαράσταση, ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ ἀκολουθώντας σὲ αἰσθητικὲς ἀπόχρωσες τίς ἀφαιρεμένες ἔννοιες ποὺ συνθέτει ἡ κρίση μας, τὸ μῆτος, τὸ πάθος, τὴν ἀγάπη κτλ. καὶ βασισμένες ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ ἢ κάθε μιὰ στὰ στοιχεῖα τοῦ αἰσθητικοῦ πεδίου της, ἡ μουσικὴ στοὺς τόνους, ἡ ζωγραφικὴ στὸ χρῶμα καὶ στὴ γραμμὴ, ἡ λογοτεχνία στὰ διάφορα φανερώματα τῆς ἐνέργειας, ποὺ κοινὰ ὀνομάζουμε ψυχῆ.

Αὐτὰς οἱ διάφορες ἀφαιρεμένες ἔννοιες κρύβουν μέσα τους ἕνα μεγάλο πλοῦτο ἀπὸ παράστατες, ποὺ

ὀρίζουν καὶ ξεχωρίζουν τίς ὑποκειμενικότητες. Σὲ τέχνες, ποὺ ἀγγίζουν περισσότερο τὴν καθμερνήν ζωὴ, στὴν ἀθῶα τῆς ἔκφρασης, ὅπως λ. χ. στὴ λογοτεχνία, ξεχωρίζουμε καθαρῶτερα τὸν ὑποκειμενισμό μιᾶς ἔννοιαι, λ. χ. τῆς ἀγάπης. Στὴ ζωγραφικὴ τὸ ξεχώρισμα εἶναι δυσκολώτερο, γιὰτὶ ἡ ζωγραφικὴ δὲν εἶναι, ὅπως συχνὰ νομίζουμε, εἰκαστικὴ ἀναπαράσταση τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου, μὰ πρῶτ' ἀπ' ὅλα χρωματικὴ καὶ γραφικὴ ἔκφραση αἰσθημάτων. Γι' αὐτὸ μιὰ ἔννοια, ἐκφράζεται στὸν τρόπο ποὺ χαράζει ὁ ζωγράφος τὴ γραμμὴ ἢ ποῦ τονίζει τὸ χρῶμα, ἡ ἔννοια ἔχει ψυχικὴ ὄχι πραγματικὴ ἀξία, καὶ μπορεῖ νὰ εἶναι ὀλότελα ξένη ἀπὸ τὸ ἀντικείμενο ποὺ ἀναπαράσταίνεται. Τὴ στιγμὴ ποὺ νοιώθουμε πῶς ὁ μαϊάντρος λ. χ. κινεῖται, εἴμαστε κάτι περισσότερο ἀπὸ ἀπλοὶ θεατῆς, βρισκόμαστε στὰ ὄρια μεταξὺ ἀπὸ δημιουργία καὶ ἐπισκόπηση. Κι ἂν φτάσουμε στὴ μουσικὴ, θὰ δοῦμε, πῶς γιὰ νὰ νοιώσουμε μέσα ἀπὸ τὰ καθαρὰ μουσικὰ στοιχεῖα, τὴν ἐκδήλωση μιᾶς ἔννοιαι, πρέπει νὰ εἴμαστε οἱ δημιουργοὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι.

Ἡ ἀντίληψη αὐτὴ, μᾶς φέρνει, μὲ πρώτη ὄψη, σ' ἕνα παράξενο ξεχώρισμα τῶν τεχνῶν, κι ἀκόμα περισσότερο, σὲ μιὰ ψεύτικη ἀντίληψη τῆς λογοτεχνικῆς κριτικῆς, στὴν ἀντίληψη ποὺ ἔχουμε γι' αὐτὴ σήμερα οἱ περισσότεροι: Ρωμιοί, δηλαδή στὴν παραδοχὴ, πῶς ἡ κριτικὴ μπορεῖ νὰ ξηγήσῃ λογικὰ τὴν αἰσθητικὴ ἀξία. Μιὰ τέτοια ἀντίληψη γεννήθηκε σ' ἐμᾶς ἀπὸ τὴν ἔλλειψη συγκριτικῶν στοιχείων, ποὺ μπορούσαν νὰ κεντρίσουνε σὲ βαθύτερη σκέψη, ἐπειδὴ μόνο λογοτεχνία καταρθώσαμε νὰ ἔχουμε ὡς τώρα, κι αὐτὴ σὲ μικρὸ βαθμὸ. Κι ὅπως εἶδαμε πάρα πάνω, βλέποντας τὴν κακὴ μοῖρα τῆς λογοτεχνίας, νὰ βρίσκεται δηλ. κοντύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη τέχνη στὴν καθμερνήν ζωὴ, νομίσαν οἱ κριτικοί, πῶς ἡ ἀξία ἑνὸς ἔργου βρίσκεται στὴν ἔνταση τῆς ὑποκειμενικῆς ὑποδιαίρεσής μιᾶς ἔννοιαι. Ἀκολουθώντας μιὰ τέτοια ἀντίληψη ὡς τὸ τέλος, φτάνουμε στὸ σημεῖο νὰ παραδεχτοῦμε, πῶς ἡ ἔκφραση τῆς ἔννοιαι τοῦ τρέμου, ἑνὸς κοινοῦ τρόμου, φανερώνεται καλύτερα μὲ μιὰ κραυγὴ. Καὶ σιγά-σιγά φτάνουμε πέρα ἀκόμα, στὴν ὑπεξαίρεση τῆς ὑποκειμενικότητος ὄχι τῶν πλαστῶν προσώπων, ἀλλὰ τοῦ δημιουργοῦ. Σ' ἕνα καλλιτέχνημα ὅμως μιὰ τέτοια ἔννοια παίρνει μορφή σὲ λόγια, καὶ τὰ λόγια αὐτὰ δὲ μᾶς ἐνδιαφέρουν ἐπειδὴ ζωγραφίζον ψυχικὴ κατάσταση, γιὰτὶ μιὰ τέτοια κατάσταση μπορεῖ νὰ ἔφτανε στὴν τελειότητα μὲ τὴ σιωπὴ, μὰ πρῶτ' ἀπ' ὅλα γιὰτὶ μᾶς δίνουν ἐκεῖνο ποὺ ὀνομάσαμε πάρα πάνω «αἰσθητικὴ ἀπόχρωση» τῆς ἔννοιαι.

Ἔδῳ εἶναι τὸ σημεῖο ποὺ ἐνώνονται ὅλες οἱ

τέχνες, με τή διαφορά πώς σ' άλλες είναι φανερότερη και σ' άλλες περισσότερο κρυμμένη ή αρχική έννοια, ή βάση. Στη μουσική, μέσα στους καθαρούς ήχους, ή βάση της δημιουργίας είναι δλότελα κρυμμένη, ακόμα και στέ συνθέτη οι έννοιες δέν έχουν τήν πραγματική αξία τους, κι αυτό μās δείχνει φανερά, πώς άπάνω άπό κάθε άναπαράσταση, σκοπός της τέχνης είναι ό παλμός ένός κύματος αίσθητικού, πού τδ νοιώθουμε έντός μας, και πού μās κρατά σέ μιá θέση παθητική, μη γεννώντας μήτε χαρά, μήτε λύπη, μήτε κανένα άλλο ώρισμένο συναίσθημα.

Ό αίσθητικός αυτός παλμός είναι θείο δώρο σέ όλους τούς ανθρώπους, πολιτίζεται όμως και λερναινεταί είτε σέ φύσεις έξαιρετικά αισθητικές, είτε σέ ανθρώπους πού τόν καλλιεργούνε, και φτάνει σιγά σιγή δύναμη νά κρίνει άλάθερα ένα καλλιτέχνημα, ή, καλύτερα, νά τδ νοιώθη. Έτσι κ' ή κριτική, πού σκοπός της είναι ή ύπόδειξη τού παλμού αυτού, δέν μπορεί, νά είναι άνάλυση λογική, μά περισσότερο : διοχέτευση ένός αισθήματος, κ' έχει βάση τή γενική αξία τού κριτή, κι όχι τή μαθηματικότητα τού μυαλού του. — Άν σύφωνα με τήν ιδιοσυγκρασία μας μιλούμε στη ζωγραφική για τή χάρη τού Ghirlandajo, για τήν πινακά τής πινελιάς τού Goya, για τήν εύγενικότητα τού Manet, για τή γλυκύτητα τού κίτρινου στέ van Gogh κτλ. τά συναισθήματά μας αυτά είναι καθαρά ύποκειμενικά, και γι' αυτό, προσέχοντας καλύτερα, βλέπουμε πώς κάθε έννοια άπ' αυτές δέ βρίσκεται στήν πραγματική, φυσική της αξία, μά πώς είναι περισσότερο ή αισθητική άπόχρωση ένός συναισθήματος, πού γέννησε μέσα μας ή παρατήρηση της εικόνας, και πού σωστά ή ψεύτ κα κι αδιάφορα άπό τήν αισθητική συγκίνησή μας, άποδίνουμε στέν καλλιτέχνη.

Τή στιγμή όμως πού στη ζωγραφική είναι τόσο δύσκολο νά βρη κανείς τή βάση της δημιουργικής έννοιας, είναι δλότελα άδύνατο νά τή βρη στή μουσική. Και γι' αυτό, παρατώντας μιάν άχαρη άναζήτηση, πού κι άν μās φανέρωνε τή βάση, δέ θά μās άπόδειχνε τήν αισθητική αξία ένός έργου, περιορίζομαστε πάντα στέν αισθητικό παλμό, δηλ. βλέπουμε άν ένα τέτοιο έργο είναι άπάνω άπ' όλα «μουσικό». Δηλαδή άν έχη μέσα στους τόνους του εκείνον τδ χυμό τόν άόριστο, πού τρέχει μέσα σέ κάθε αισθητική εκδήλωση, και πού χωρίς αυτόν τά έργα και ή εξέλιξή τους, τά θέματα και οι φούγκες, μās φαίνονται σάν ξεροί μαθηματικοί ύπολογισμοί. Τδ χυμό πού τρέχει μέσα σ' όλες τις φούγκες και τά κονταπόιντα τών μεγάλων συνθετών και πού τόνε βρίσκουμε κλειστό, σά σέ μιá μουσική «έστία», σέ σύνθετη δημιουργία, μέσα στήν αρχή της πρώτης

φράσης της έννατης συμφωνίας τού Beethoven, στέ δεύτερο θέμα της δεύτερης φράσης της ίδιας συμφωνίας, στέ τέλος της πρώτης φράσης της έβδομης, στέ δεύτερο θέμα της τρίτης φράσης της ίδιας συμφωνίας, στήν Grave της παθητικής σονάτας, στήν αρχή της πρώτης φράσης της τέταρτης συμφωνίας τού Bruckner, σ' έλόκληρο τδ σκέρτσο της πέμπτης συμφωνίας τού ίδιου συνθέτη, στέ θέμα τού Don Juan τού Strauss — και σέ άπλή δημιουργία, στή Romanze της συμφωνίας σέ B dur τού Haydn, στέ μενουέττο της Jupiter—Symphonie τού Mozart, στέ θέμα της πρώτης φράσης τού Κοντσέρτου για πιάνο σέ Dmoll τού ίδιου συνθέτη, στέ δυό θέματα της πρώτης φράσης της έβδομης συμφωνίας τού Beethoven, στέ θέμα της πρώτης φράσης της άτέλειωτης συμφωνίας τού Schubert, στέ θέμα τού andante της τρίτης συμφωνίας τού Brahms, για νά μην άναφέρω παρά όσα τώρα πρόχειρα μού έρχονται στέ νού.

Όταν έτσι νοιώσουμε τί είναι μουσική και ποιός ό σκοπός της, βλέπουμε άμέσως 1) Τί έξωτερικά είναι τά παιχνίδια της δημιουργίας έθνικής μουσικής, στηριγμένης σέ έθνικά μοτίβα, της δημιουργίας έργων βασισμένων στέ τραγούδια τού λαού, και πόσο αδιάφορη είναι μιá τέτοια αντίληψη, άγνώστια στήν άληθινή βάση της μουσικής. Μιá τέτοια εύκολη τέχνη, τή στιγμή πού ζητά μόνο αυτό, είναι καλή για τούς σοδοιστές της Αθήνας, πού μη έχοντας χαμπάρι άπό μουσική, κι ακούγοντας μεγάλα λόγια και ρεκλάμες, φεύγουν εύχαριστημένοι άπό παρόμοια κοντσέρτα, μ' άλαφρή τή συνείδηση, πώς, άφου ένιωσαν τόσο εύκολα ένα τέτοιο «σταλήμό» στή μουσική τού κόσμου, φυσικά πώς άν δέ νοιώθουν και πολλά πράματα σ' άλλες μουσικές συναυλίες, τδ λάθος είναι τού Beethoven. Και

2) Πόσο ξένη είναι άπό τήν ιδέα της μουσικής ή λεγόμενη «περιγραφική μουσική», πού τή γρωστούμε άλλοίμενο ! στέ Wagner και στέ Liszt με τή δημιουργία τών άπαίστων επιγόνων τους. Άν θεωρούν τδ Beethoven άπάνω κάτω άρχηγό της ρομαντικής αυτής μουσικής, ποιός είναι εκείνος, πού μέσα στήν έκτη συμφωνία τού δαιμόνιου δάσκαλου, προσέχει τις έπιγραφές σέ κάθε φράση, και τόν ενδιαφέρει άν τδ περίφημο adagio παρασταίνει «σκηνή κοντά στέ ρυάκι», κι άν ή σκερτσόζικη αρχή της τρίτης φράσης δείχνει «εδθυμη συγκέντρωση χωρικών»; Άν λυπάται κανείς για κάτι, είναι πώς ό κούκκος, όσο κι άν ένώνεται καλά με τά προηγούμενα, χαλνά, όταν παίζεται σέ όρχήστρα, τή γαλήνη της δεύτερης φράσης. Μά άν έ Wagner τραβά πέρα ακόμα τή σχολή, μένει πάντα ό δλόμοσος

ταιρίας «Εθνικό Θέατρο» ὁ κ. Ἀμπελάς σάν Ἀμπελάς πάλι φέρθηκε.

Ἀπόψε ἡ Ἐταιρία τοῦ «Ἐθνικοῦ Θεάτρου» συνεδρίαζε γιὰ νὰ κρίνει τὸ φέροσιμό του αὐτὸ κ' ἐλπίζουμε στὸ ἐρχόμενο φύλλο νὰ βρεθοῦμε στὴν εὐχάριστη θέση νὰ δημοσιεύουμε καμιὰ ἀντρίκια ἀπόφαση τῆς Ἐταιρίας ποὺ θὰ βάζει πιά, μιὰ γιὰ πάντα, τὸν κάθε κ. Ἀμπελά στὴ θέση του.

ΜΕ γὰρὰ μας εἶδαμε τούτη τὴ βδομάδα στὴν προμετωπίδα τῆς Ἐστίας πλάι στοῦνομα τοῦ ἰδιοχτήτη της, καὶ τὸνομα τοῦ κ. Α. Χρυσάνθη γιὰ διευθυντῆ της.

Εἶτανε μιὰ ἠθικὴ ἀναγνώριση αὐτῆ ποὺ τὴ χρωστοῦσε ὁ κ. Κύρος στὸν πιστὸ καὶ ἀφοσιωμένο του συνεργάτη, ποὺ δεκαπέντε περίπου χρόνια πρόσφερε στὴν Ἐστία ὄχι μόνο τὴν πνευματικὴ του ἐργασία μὰ καὶ τὰ σπάνια τῆς ψυχῆς του χαρίσματα.

Ὁ κ. Χρυσάνθης ὡς χαρακτήρας, τὸ λέμε ἀνεπιφύλαχτα, εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς λίγους ποὺ μπορεῖ νὰ δείξει μὲ περηφάνεια ἡ Ἀθηναϊκὴ δημοσιογραφία.

Λίγο πὺρ ἰεωτεριστὴς νὰ εἶτανε μοναχά, μὰ καὶ αὐτὸ τὸ χάρισμα ἐλπίζουμε νὰν ἀποχτήσῃ μὲ τὸν καιρὸ, γιὰ νὰ βερνικώσῃ, ἔτσι νὰ ποῦμε, τὸ διαμαντένιο του χαρακτήρα καὶ τὴ σεμνὴ καὶ ἀδούρητῃ ἐργασία του.

ΑΠΟ τὸ Κουλουμβάκειο μεσοστάνι (Μέλλον· ἀριθ. 7, σελ. 4, στήλη 1) ἕνα ζυλάγγουρο κάθε τόσο :

«... Ὁ γράφων τὰς γραμμὰς ταύτας περιώδευσεν ἐκλογικῶς τρεῖς ἕνα νομόν, κατὰ μέθοδον πνευματικῆς μετὰ τῶν λαϊκῶν στρωμάτων ἐπικοινωνίας πρωτοφανῆ εἰς τὰ ἐκλογικὰ ἡμῶν χρονικά. Διότι ἠγόρευσα ἀπειράκις καὶ εἰς πᾶν χωρίον τοῦ Νομοῦ μου ἐφήρμοσα τὴν διαλεκτικὴν μέθοδον τῆς συζητήσεως. Μεταχειριζόμενος πρὸς δοκιμασίαν ἐκφράσεις τῆς καλουμένης δημοτικῆς, **οὐχὶ μόνον δυσῆρσησα, ἀλλὰ καὶ δὲν ἔπεισα, καὶ παρεξηγήθην,** καὶ δὲν **ἐγενόμην ἀντιληπτός.** Βεβαίῳ τοῦτο **ἐπὶ λόγῳ τιμῆς.** Καὶ ἔχω μάρτυρα ἕνα βουλευτὴν—**μαλλιάρδον**—ὅστις μὲ συνεχίρη διὰ τὴν τελειότητα μεθ' ἧς χειρίζομαι τὴν λεγομένην δημοτικὴν. Ἄλλ' ἂν θέλῃ ἄς μαρτυρήσῃ, ὅτι εἰς ἕν χωρίον, ἐν ᾧ ἀπολαύω ἐξαιρετικῆς δημοτικότητος, διότι, παίζων, ἠθέλησα νὰ εὐχαριστήσω αὐτόν, κατάρθωσα νὰ πικράνω τοὺς φίλους μου χωρικοὺς καὶ νὰ μὴ ἐννοήσωσι τοὺς λόγους μου καὶ τὰς συμβουλὰς μου...»

Κι ἀφοῦ ὁ κ. Κουλουμβάκης μᾶς ὀρκίζεται «ἐπὶ λόγῳ τιμῆς», δὲν ἔχουμε καμιὰ δυσκολία νὰ πιστέψουμε πὺρ ὅτι χωρικοὶ τοῦ νομοῦ Λακωνίας μιλοῦν καὶ νιώθουνε **μόνο** τὴν καθαρεύουσα καὶ τίς συμβουλὲς τοῦ κ. Κουλουμβάκη Ἀμῆν. Κι ἀπόδειξη, ποὺ δὲν τὸν βγάλανε βουλευτῆ.

ΣΥΝΤΑΞΗ θὰ δοθεῖ στὸ Ματσούκα. Τὸ εἶπε ὁ Πρωθυπουργὸς μέσα στὴ Βουλὴ καὶ ἔλ' οἱ βουλευτὲς χεροκροτήσανε, καὶ ἔλ' ἡ κοινωνία τοὺς ἀκολούθησε μὲ χεροκροτήματα.

Ὅχι πιά εὐγε ! στὸ Ματσούκα, μὰ εὐγε ! στὸ Κράτος ποὺ τιμώντας ἔτσι ἐπίσημα τὸν ἀγνὸ πατριώτη καὶ τὸν κατάλευκο ἄθροισμα, τιμᾶει τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ του.

Ἔστερ' ἀπὸ τὴ σύνταξη τοῦ Σάθα, ἡ σύνταξη τοῦ Ματσούκα ἐρχεται σάν ἡ πὺρ σεμνὴ καὶ τίμιε πράξη τῆς Ἑλληνικῆς Βουλῆς. Εὐγε τῆς !

© Ο, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ἀπὸ τὴ Σάμο λάβαμε ἕνα ἀγγελτήρι γάμου, γραμμένον στὴ δημοτικῆ : «Γιάννης Στεφανῆς καὶ Ἀθηνᾶ Γιαννικάκη στεφανοθήσανε στίς 8 τοῦ Φλεβάρη 1911». Νά, κ' ἕνα τραγουδάκι ποὺ τάφιερώνει ὁ φίλος μας στὸ διαλεχτὸ του ταίρι :

Καὶ στῶ συννέφων τὰ φτερά, οἱ στοχασμοὶ μου πάντα
Μὲ τῆς χαρᾶς ταξίδεβαν τὸ φωτερό τάγερν,
Κυνηγητὲς μὲ τὸνεῖρο μέο' στᾶπειρου τὰ πλάτια
Κάποιος ποὺ θὰ μὲ γίγτεβε μὲ τῆς ψυχῆς τὸ μάγν,
Ὅσπου βαθιά μὲ γγίξανε τὰ πλανερὰ σου μάγνισ.
Μὲ τὸ πλατὶ τὸ γέλιο τους μὲ τὴ γλυκειά τους λάμψη
Κι ἀνάλαφρα σκορπίσανε τὸν ἀχνερὸ τὸν πέπλο
Ποὺ στὴ Ζωὴ μὲ πλάνασε καὶ σ' ἐννοίωσα σιμά μου
Σὺν ἀνοιξιὰτικῃ προῆ, ὦ, τὸνεῖρου, ἀλήθεια.

Φλεβάρη, 1911

* ΣΤΕΦΟΣ ΓΕΡΜΑΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γνωστοποιεῖ ὅτι, κατ' ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτῆς, ἡ πληρωμὴ τοῦ ἐκ φρ. 6 κατὰ μετοχὴν ὀριστικοῦ μερίσματος τῆς Β' ἔξαμηνίας 1913 καὶ τοῦ ἐκ φραγ. 23 ἐπὶ ἰδρυτικῶν τίτλων ἄρξεται ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Σαββάτου, 8ην τρέχοντος, παρὰ τῆ Ἐμπορικῆ Τραπεζῆ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῷ Ταμείῳ τῆς Ἐταιρείας ἐπὶ τῆ προσαγωγῆ τῆς μερισματαποδείξεως ὑπ' ἀριθ. 10 διὰ τὰς μετοχὰς καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5 διὰ τοὺς ἰδρυτικὸς τίτλους.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 5 Μαρτίου 1914.

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως)

ΡΟΔΟΠΗ

Ν. Ποριώτη : Ροδόπη, τραγωδία. Σχ. 80, σελ. 101 ὄρ. 3. Βιβλιοπώλης : Βασιλείου καὶ Κουκιάρα (ὁδὸς Σταδίου, 42), Ἀθήνα.

ταιρίας «Ἐθνικὸ Θέατρο» ὁ κ. Ἀμπελὰς σὺν Ἀμπελὰς πάλι φέροθηκε.

Ἀπόψε ἡ Ἐταιρία τοῦ «Ἐθνικοῦ Θεάτρου» συνεδριάσει γιὰ νὰ κρίνει τὸ φέροσμά του αὐτοῦ κ' ἐλπίζουμε στὸ ἐρχόμενο φύλλο νὰ βρεθοῦμε στὴν εὐχάριστη θέσῃ νὰ δημοσιεύουμε καμιά ἀντιρῶσα ἀπόφαση τῆς Ἐταιρίας ποὺ θὰ βάζει πιά, μὰ γιὰ πάντα, τὸν κάθε κ. Ἀμπελὰ στὴ θέσῃ του.

ΜΕ χαρά μας εἶδαμε τούτῃ τῇ βδομάδῃ στὴν προμετωπίδα τῆς «Ἐστίας» πλάϊ στόνομα τοῦ ἰδιοκτήτη της, καὶ τόνομα τοῦ κ. Α. Χρυσάνθη γιὰ διευθυντῆ της.

Ἔϊτανε μιὰ ἠθικὴ ἀναγνώριση αὐτῆ ποὺ τῇ χροστοῦσε ὁ κ. Κύρος στὸν πιστὸ κ' ἀφοσιωμένο του συνεργάτη, ποὺ δεκαπέντε περιόπου χρόνια πρόσφερε στὴν «Ἐστία» ὄχι μόνο τὴν πνευματικὴ του ἐργασία μὰ καὶ τὰ σπάνια τῆς ψυχῆς του χαρίσματα.

Ὁ κ. Χρυσάνθης ὡς *χαραχτήρας*, τὸ λέμε ἀνεπιφύλαχτα, εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς λίγους ποὺ μπορεῖ νὰ δείξει μὲ περηφάνεια ἡ Ἀθηναϊκὴ δημοσιογραφία.

Λίγο πλεῖον ἰεωτεριστῆς νὰ εἶτανε μοιχαῖα, μὰ κ' αὐτὸ τὸ χάρισμα ἐλπίζουμε νὰν ἀποχτήσῃ μὲ τὸν καιρὸ, γιὰ νὰ βερνικώσῃ, ἔτσι νὰ ποῖμε, τὸ διαμαντένιο του *χαραχτήρα* καὶ τῇ σεμνῇ κ' ἀδόρυβῃ ἐργασίᾳ του.

ΑΠΟ τὸ Κουλουμβάκειο μυστιᾶνι («Μέλλον» ἀριθ. 7, σελ. 4, στήλη 4) ἔνα *ξυλάγγουρο* κάθε τόσο :

«... Ὁ γράφων τὰς γραμμὰς ταύτας περιώδυσεν ἐκλογικῶς τρεῖς ἓνα νομόν, κατὰ μέθοδον πνευματικῆς μετὰ τῶν λαϊκῶν στρωμάτων ἐπικοινωνίας πρωτοφανῆ εἰς τὰ ἐκλογικὰ ἡμῶν χρονικά. Διότι ἠγόρευσεν ἀπειράκις καὶ εἰς πᾶν χωρίον τοῦ Νομοῦ μου ἐφήρμοσα τὴν διαλεκτικὴν μέθοδον τῆς συζητήσεως. Μεταχειρίζομενος πρὸς δοκιμασίαν ἐκφράσεις τῆς καλουμένης δημοτικῆς, *οὐχὶ μόνον δυσῆρεστον*, ἀλλὰ καὶ *δὲν ἐπεισα*, καὶ *παρξρηγήθην*, καὶ *δὲν ἐγενόμην ἀντιληπίος*. Βεβαίῳ τούτῳ *ἐπὶ λόγῳ τιμῆς*. Καὶ ἔχω μάρτυρα ἓνα βουλευτὴν—*μαλλιαρὸν*—ὅστις μὲ συνεχάρη διὰ τὴν τελειότητα μεθ' ἧς χειρίζομαι τὴν λεγομένην δημοτικὴν. Ἄλλ' ἂν θέλῃ ὡς μαρτυρήσῃ, ὅτι εἰς ἓν χωρίον, ἐν ᾧ ἀπολαύω ἐξαιρετικῆς δημοτικότητος, διότι, παιζῶν, ἠθέλησα νὰ εὐχαριστήσω αὐτόν, κατάρθωσα νὰ πικράνω τοὺς φίλους μου χωρικοὺς καὶ νὰ μὴ ἐννοήσωσι τοὺς λόγους μου καὶ τὰς συμβουλὰς μου....»

Κι ἀφοῦ ὁ κ. Κουλουμβάκης μᾶς ὀρκίζεται «ἐπὶ λόγῳ τιμῆς», δὲν ἔχομε καμιά δυσκολία νὰ πιστέψουμε πὺς οἱ χωρικοὶ τοῦ νομοῦ Λακωνίας μίλοῦν καὶ νιώθουνε *μόνο* τὴν καθαρεύουσα καὶ τίς συμβουλές τοῦ κ. Κουλουμβάκη, Ἀμὴν. Κι ἀπόδειξη, ποὺ δὲν τονε βγάλανε βουλευτῆ.

ΣΥΝΤΑΞΗ θὰ δοθεῖ στὸ Ματσούκα. Τὸ εἶπε ὁ Πρωθυπουργὸς μέσα στὴ Βουλὴ κ' ἔλ' οἱ βουλευτῆς *χεροκροτήσανε*, κ' ἔλ' ἡ κοινονία τοὺς ἀκολούθησε μὲ *χεροκροτήματα*.

Ὅχι πιά εὐγε ! στὸ Ματσούκα, μὰ εὐγε ! στὸ Κράτος ποὺ τιμώντας ἔτσι ἐπίσημα τὸν ἀγνὸ πατριώτη καὶ τὸν κατάλευκο ἄθροπο, τιμᾶει τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ του.

Ἔστερ' ἀπὸ τῇ σύνταξῃ τοῦ Σάθα, ἡ σύνταξῃ τοῦ Ματσούκα ἐρχεται σὺν ἡ πιδ σεμνῇ καὶ τίμῃ πράξῃ τῆς Ἑλληνικῆς Βουλῆς. Εὐγε τῆς !

©, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ἀπὸ τῇ Σάμῳ λάβαμε ἓνα ἀγγελτήρι γάμου, γραμμένον στὴ δημοτικῇ : «Γιάννης Στεφανῆς καὶ Ἀθηνᾶ Γιαννικάκη στεφανοθήσανε στίς 8 τοῦ Φλεβάρη 1911». Νά, κ' ἓνα τραγουδάκι ποὺ τάφιερώνει ὁ φίλος μας στὸ διαλεχτό του ταίρι :

Καὶ σὺ συνέφων τὰ φτερά, οἱ στοχασμοὶ μου πάντα
Μὲ τῆς χαρᾶς ταξίδεβαν τὸ φωτερό τάγερν,
Κυνηγητῆς μὲ τόνειρο μέο' σᾶπειρον τὰ πλάτιν
Κάποιος ποὺ θὰ μὲ γήτεβε μὲ τῆς ψυχῆς τὸ μάγιν,
Ὡσπου βαθιὰ μὲ γγίξανε τὰ πλανερὰ σου μάτια,
Μὲ τὸ πλατὶ τὸ γέλοιου τοῦ μὲ τῇ γλυκειᾷ τους λάγη
Κι ἀνάλαφρα σκορπίσανε τὸν ἄχρεο τὸν πέλλο
Ποὺ στὴ Ζωῇ μὲ πλάνας' καὶ σ' ἐννοίωσα σιμά μου
Σὺν ἀνοιξιᾶτικῃ πνοῇ, ὦ, τόνειρου, ὀλήθεια.

Φλεβάρη, 1911

• ΣΤΕΦΟΣ ΓΕΡΜΑΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γνωστοποιεῖ ὅτι, κατ' ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτῆς, ἡ πληρωμὴ τοῦ ἐκ φρ. 6 κατὰ μετοχὴν ὀριστικοῦ μερισμάτος τῆς Β' ἐξαιρητικῆς 1913 καὶ τοῦ ἐκ φρᾶγ. 23 ἐπὶ ἰδρυτικῶν τίτλων ἄρξεται ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Σαββάτου, διητηρέχοντος, παρὰ τῇ Ἐμπορικῇ Τραπεζῇ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῇ Ταμείῳ τῆς Ἐταιρείας ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ τῆς μερισματοποδείξεως ὑπ' ἀριθ. 10 διὰ τὰς μετοχὰς καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5 διὰ τοὺς ἰδρυτικοὺς τίτλους.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Μαρτίου 1914.

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως)

ΡΟΔΟΠΗ

Ν. Ποριώτη : Ροδόπη, τραγωδία. Σχ. 80, σελ. 101 ὄψ. 3. Βιβλιοπώλης : Βασιλεῖον καὶ Κουκλάρα (ὁδὸς Σταδίου, 42), Ἀθήνα.

ΕΙΡΗΝΗΣ Π. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΙΔΕΟΠΛΑΣΤΗΣ (*)

Ίδιος ένας διάττοντας έχυθη και τὸ τελευταίον φῶς. Τὸ λαμπρὸ ἀγιοκέραι τῆς Ἑλπίδας ποὺ φώτιζε τοὺς οὐρανοὺς τῶν Βαθυτάτων ἔσθυσε σὺν μιᾷ ἀδύνατη ψυχούλα. Νὰ με τώρα, δλομόνυχος καὶ ἄδειος. Ἐρημικὰ μου, ξαναβρισκόμαστε, σὺν δυὸ παλινοὶ χαμένοι φίλοι. Πῶς νὰ μπορέσω ν' ἀπλωθῶ ὡς τῆς κοιλάδες σου πέρα, ποὺ τῆς στρώνει τὸ λουλοῦδι τῆς ὑπομονῆς καὶ τοῦ θανάτου; Θέλω νὰ σὲ φιλήσω μὲ τὴν ἔντασι τῶν στοιχείων, ὥστε ποτὲ νὰ μὴ σβυσθῇ τὸ σημάδι.

Ὅμως τώρα δὲν θὰ σ' ἀπαρηθῶ, γιὰ νὰ κυνηγήσω σκιὰς πλάνες, σὺν ἐκεῖνες ποὺ χορεύουν τὸ μεσημέρι κάτω ἀπ' τῆς σικιῆς.

Πέρα ἀπ' τὸ μέγα κενὸ σου, τίποτα, τίποτα. Ποιὸς θὰ τολμήσῃ νὰ εἰπῇ πῶς κατὶ ὑπάρχει;

Τὴν ἀγάπῃ μου τὴν ἔθαψα καὶ δὲν ἀπομένει παρὰ ὁ βαρὺς ἴσκιος τῆς ποὺ ἔγινε ἓνα μὲ τὴν σικιά μου.

Στὸ κορμί μου ἐχύθηκε ἀδιαφορία θανάτου καὶ εἶναι ψυχρὸ μπροστὰ στὰ πάντα. Ἡ μυρωδιὲς καὶ τὰ κελαδῆματα φθάνουν σὺν ἐκφράσεις ἀκατανόητες τοῦ γύρω κόσμου. ὦ, ἀλήθεια. Δὲν εἶναι τὸ κελαδῆμα ποὺ λιγώνει τὴν ψυχὴν μὰ εἶναι ἡ αἰτία ποὺ μὰς κάνει καὶ τὸ ἀισθανόμαστε.

Τώρα ἄδικα γυρεύουν νὰ χαροῦνε τὰ μάτια. Σ' αὐτὴ τὴν ἀπροσδόκητην ὥρα, τὰ δένδρα τῆς Πολιτείας μου εἶναι ὀλιβερά καὶ πυκνά ὥστε νὰ μὴ τὰ περνᾶνε τόσες αἴθρες φωτοσταγόνες.

Δάσος βαρὺ μὲ κυκλώνει ποὺ σὺν τελείωμα ἔχει ἓνα βράχο, — τὸ ὑστερνὸ ἀπομονωτήριον τοῦ κάθε Ἰδεοπλάστη. Γύρω-τριγύρω τὸν δέρνει ἡ θάλασσα ἢ πειδ βαθεῖα κι' ἡ πειδ φουρτουνιασμένη ποὺ κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ τὴν περάσῃ. Οὔτε ἀποχαιρέτημα φθάνει ὡς τὸ ὕψωμα τοῦ γκρεμοῦ τῆς.

Τὸ πλῆθος σταματᾷ: μακρὰ κι' αὐτὸς μοναχὸς ἀνεβαίνει γιὰ νὰ πάρῃ τὴν τελευταία ἐντύπωσι καὶ νὰ σβύσῃ. Καὶ δὲν εἶν' ἄλλο ὁ χαμὸς του, παρὰ ἔξυγενισμένα δλα μαζὺ τὰ παλιὰ μαρτύρια τῶν Ἐκλεκτῶν.

Μόνον ποὺ ἔχει ξεσκλάβωτα τὰ χέρια γιὰ νὰ παραμερῖξῃ τῆς νύκτιος φλόγες τῶν ἀστρῶν καὶ νὰ χαϊδεύῃ τῆς χρυσορρόδινες κόμεις τῶν καλῶν πνευμάτων ποὺ θὰ τὸν ἀνεβάξουνε ψηλά.....

B'.

Ἡ ἡμέρα ξημέρωσε γεμάτη ὀμίχλες ὅπως κι' ὁ νοῦς μου. Δὲν ἐγνώριζα τὴ Χώρα μου οὔτε τῆς εὐμορφιῆς τῆς. Τὸ φῶς δὲν τόδλεπα νὰ παιγνιδίζῃ πειδ ἡμερα, πλέκοντας μὲ τὴν σικιά σκοτεινόχρυστα λουλοῦδια κάτω ἀπ' τῆς φυλλωσιῆς.

Ἡ γραμμὲς γυμνώθηκαν παράξενα, οἱ γκρεμοὶ τῶν βουνῶν ἐφάνηκαν τραχεῖς, οἱ ὀγκόλιθοι ξεροὶ ἀπὸ χορτάρι, ἐφάνταξαν σὺν ἀπομεινάρια χαλασμοῦ.

Μέσα ἀπ' τὴν ἀνθινὴ φορεσιά ποὺ πειδ ξεθώριασε κι' ἐξεφυλλιζόταν, ἔδγαινε λίγο-λίγο τὸ σκληρὸ σχῆμα ἐνὸς νέου κόσμου.

Μιὰ μεταμόρφωσις ὀκνή μὰ σταθερὴν ἐβλεπα γύρω μου, ἓνα σάλο παράξενο ἀντίθετον ρευμάτων, ποὺ χτυπόνταν καὶ τίναν ἤλα σύγνεφο ἀπὸ μυστήριο κι' ἀπὸ ἀμφιβολία.

Γύρω δ' ὀρίζοντας παρουσιαῖζε τὸ θέαμα «διαδοχῆς». Στὴν ὥρα τῆς αὐγῆς πλοῦσις ἐχύθηκε τὸ χρώμα, σὺν θεώρατη θυσία γιὰ τὴν ἀναστύλωσι τοῦ Νέου Κόσμου, ποὺ τὴν γιόρταζαν Σύγχρονοι Θεοί.

Καὶ πύρινη γραμμὴ ὡσὺν ἀπὸ δαυλὸ ποὺ τὸν ἀνέμιζε νευρωμένο χέρι ἐπέρασεν ἐκεῖ ποὺ ἀμυδρὰ ἐφώτιζαν ὡς τώρα οἱ ἀναμένοι μενεξέδες καὶ τὰ φεγγερά τὰ κρῖνα τῶν δαιλιῶν....

Ἐσταύρωσα τὰ χέρια κι' ἐκύτταξα. Πάει κι' ὁ πόνος μου, ἐπιστόδιο τῆς στιγμῆς ἦταν ποὺ λησμονήθηκε. Γιατὶ πάντα ἔτσι συμβαίνει: Νὰ ξεχνᾶμε τὸν ἑαυτὸ μας καὶ νὰ τὸν προσπερνᾶμε σὺν κατὶ ἀσήμαντο ὅταν ἀκούγεται κάποιος Ἀνώτερος Λόγος, ποὺ ἐρμηνεύει τὰ γενικώτερα τοῦ κόσμου καὶ τῆς ζωῆς.

Καὶ πάλι συμβαίνει ὥστε συχνὰ νὰ φθάνουμε στὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα, μὲ τὸν ἀντίθετο τρόπο: ἡ ψυχὴ μας νὰ γίνεται ἡ αἰτία τῆς κάθε τριγύρω μας μεταβολῆς, καὶ τὸ δάκρυ στάζοντας ἀπ' τὰ μάτια μας νὰ πληθαίνει, νὰ πλημμυρῖξῃ, νὰ φουσκώνῃ, νὰ κυλάῃ σὺν ζωντανὸ πνίγοντας τοὺς ἀνθέκαμπους, ποὺ ἀρχὴ καὶ τέλος τοὺς ἔχουν τὴν ψυχὴν μας, νὰ ξεχειλίξῃ πέρα ἀπὸ κάθε δικαίωμα.

Σὺν κατακαθίσι, ἄς μὴ περιμένῃ κανεῖς νὸ ξαναἰδῇ ἴδια τὰ πράγματα οὔτε τὸν ἑαυτὸ του.....

(*) Κοίταξε ἀριθ. 519 καὶ 520.

Μὰ σὰ νυχτόνη, καὶ τὰ πράγματα ὅλα τὰ πάρη
ἢ μουντάδα κι' ὁ αὐτοβυθισμός, μαζώνονται κάτου
ἀπ' τὰ τσίνουρα κι' αὐτά, δειλά, καὶ τὰ σφραγίζει
τὸ μυστήριον... Καὶ τὴ χαρά τους, τὴ χαρά τους, τὴ
χαρά τους, τὴ φυλᾶνε ὡς αὔριον τὸ πρωτὶ—μὰ νύχτα
—σὺν ἢ μετέληψη στὸ δισκοπότηρον, κάτου ἀπ' τὸ
πορφυρὸ κανὶ μὲ τὰ στριφτὰ χρυσᾶ κρόσσα, στὸ βα-
θὺν Τρόμο καὶ τὸ Δέος τῆς Ἁγίας Τράπεζας, εὐ-
λαβικά....

II

Ο ΑΠΟΡΡΙΧΤΟΣ

*Καὶ σὺμπαν τοῦτο εἶδον, καί, ἔδοξα
τὴν καρδίαν μου, εἰς πᾶν τὸ ποίημα
ὁ πεποιθὴν ὑπὸ τὸν ἥλιον...*

(Ἐκκλησιαστής—Η'. 9.)

Τὰ μάτια μου στὸ φῶς ἀκόμα δὲν εἶχανε καλὴ
ἀνοιχτεῖ, ποὺ ἐγὼ τ' ἀγάπησα ὅλα τὰ πράγματα.

Καλὰ τὰ μάτια μου ἀπ' τὸ φῶς δὲν εἶχαν πο-
τιστεῖ, ποὺ ἐγὼ τ' ἀγάπησα ὅλα τὰ πράγματα.

Καὶ μέσ' τὴν τύφλα τοῦ εἶναι μου, πιστεῖρα
πλατεῖα κι' ἀληθινά, πὼς μ' ἀγαπᾶνε ὅλα τὰ πρά-
γματα.

Ὅμως τὸ πέπλο σκίονη—κι' ἐφάνη τὸ σωστό.

Ὁ γήλιος νὰ μὴ ἰδῆ δὲ θέλει, μηδὲ τὸ φεγγάρι
κι' ἔτσι ὅλα τὸ ἴδιο, τὸ ἴδιο μ' ἀποστρέφονται. Τὸ
ἴδιο μ' ἀποστρέφονται ὅλα τὰ πράγματα.

Τὸ δισάκι στὸν ὄμο — στρατολάτης καὶ πικρὸς
—καὶ κατὰ ποῦ νὰ πάω ;

Θ' ἀποτραβηχῶ μακρῶ, κι' ὅπου νὰ λάζη.

Μέσω μου θὰ κλειστῶ, σὰ σὲ τέμπλο, σὰ σὲ κά-
στρο.

.... Κι' ὅμως ἐγὼ τ' ἀγαπῶ, καὶ τ' ἀγαπῶ γιὰ
πάντα, ὅλα τὰ πράγματα.

Καὶ δὲ μπορῶ ν' ἀλοστραφῶ μηδὲ τὸν ἥλιο,
μηδὲ τὸ φεγγάρι.

Κ' ἔτσι τὸ ἴδιο, τὸ ἴδιο γιὰ ὅλα.

Ἔτσι τὸ ἴδιο γιὰ ὅλα τὰ πράγματα.

III

ΕΥΘΑΝΑΣΙΑ

... Strange is thy pallor : strange thy dress :
Strange, above all, thy length of tress,
And this all solemn silentness !

(EDGAR POE—The sleeper)

Γιατί, ὦ Καλέ, τὰ μάτια σου δὲ μὲ κιντᾶνε ὅσο
βαθεῖα ἐγὼ θέλω;—γιατί, ὦ Καλέ, τὰ μάτια σου ;

Καὶ τὰ χέρια σου ὦ ! γιατί δὲ μὲ βαστᾶνε ὅσο
σφιχτὰ ἐγὼ θέλω ; — τὰ χέρια σου ὦ ! γιατί δὲ μὲ
βαστᾶνε ;

Καὶ τὰ χεῖλια σου στὰ χεῖλια μου πὼς δὲ μεθᾶν
ὅσο ποὺ θέλω ἐγὼ ;—πέζ μου, τὰ χεῖλια σου, γιατί,
στὰ χεῖλιά μου ;

Αὐτὰ ρωτοῦσα μιὰ βραδυὰ ποὺ μὴν ἴδια φλό-
γα, (φλόγα γιὰ νοσταλγία ;) μᾶς ἔδενε. Αὐτὰ ρωτοῦ-
σα μιὰ βραδυὰ....

Μὰ ἐσὺ δὲ μ' ἀποκρίθηκες, γιατί εἶχες πῶς πε-
θάνει. Εἶχες κιὰ πεθάνει, καὶ δὲ μ' ἀποκρίθηκες...

IV

Ο ΜΙΣΕΜΟΣ...

Dear as remember' d kisses after death.
And sweet as those by hopeless fancy feign' d
On lips that are for others ;...

(TENNYSON—The Princess).

Δὲ μιλοῦσε.

Τὰ θυμπὰ μάτια τῆς ὄλινοχτά, σὰ δυὸ φεγγά-
ρια, μέσ' τὰ δικὰ του τὸ χάος ἀποζητούσανε· καὶ
δὲ μιλοῦσε.

Σὰ νὰ ἦταν ὅλα τελειωμένα—καὶ γιὰ πάντα.

....Στὰ πόδια τους ἢ θάλασσα σιγαλινὰ κλυοῦσε...

Καὶ δὲ μιλοῦσε.

Ἡ σοῦρπα ὅλο κι' ἀρρώστιανε· τὰ δεντράκια
φυλλορροοῦσαν, τὰ εἶχε μαράνει τὸ χινόπωρο...

Σὰ νὰ ἦταν ὅλα τελειωμένα — καὶ γιὰ πάντα.

Παρακαλεστικὰ τὰ μάτια του κιντοῦσε, μὲ τ' ἀν-
ταλούζικα δικὰ τῆς, καὶ μέσω τους περνούσανε, περ-
νούσανε οἱ σκιᾶς τῶν περασμένων...

Δὲ μιλοῦσε.

....Στὰ πόδια τους ἢ θάλασσα σιγαλινὰ κλυοῦσε...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΠΑΛΑΜΑ—ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ

ΙΑΜΒΟΙ ΚΑΙ ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ

ΜΕΡΟΣ Β'.

ΜΑΓΙΟΒΟΤΑΝΑ

Διασκευή, τραγούδι καὶ ωιάνο

Ἡμελοῦδιο—Μιὰ νεράδα μ' ἐγέννησε—Ἡ γοιὰ Ζοή—
Στέκει τὸ Βασιλόπουλο—Ἡ Μαύρη Λάμα—Γερνῆ κι ὄρ-
μᾶ ὁ Μενέλαος—Ἀπὸ ξένα βασιλεία—Σπέρμα τῆς Χάμ-
κος—Ὁ Λιγενὴς Ἀκρίτος.

Σ' ἓνα τόμον δρ. 8. Ὅποιος θέλει, παραγ-
γέλνει τὸ βιβλίο καὶ στὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμᾶ»
δίχως πιροπανιστὸ ἔξοδο γιὰ ταχυδρομικά.

Ἰταλία ἐναντίο μας, θάτρεχαν παρευθὺς κι ὅλες οἱ ἄλλες Δύναμεις καὶ γιὰ νὰ μᾶς ἀναγκάσουν νὰ παραδώσουμε στὴν Ἀλβανία τὸν Αὐλῶνα θὰ μᾶς ἀναγκώριζαν ὅλες τὶς ἄλλες χῆσες μας στὴν Ἠπειρο.

Ἡ Σερβικὴ καὶ Μαυροβουνιωτικὴ διπλωματία φέρθηκε πολὺ πιὸ ἔξυλνα καὶ ἀποφασιστικὰ ἀπὸ τὴ δική μας. Οἱ Σέρβοι καὶ οἱ Μαυροβουνιώτες ὑπόταξαν τὰ τρία τέταρτα τῆς καθαυτῆς (γεωγραφικὰ καὶ ἐθνολογικὰ) Ἀλβανίας κι ἄς φοβέριζαν ἡ Αὐστρία καὶ ἡ Ἰταλία καὶ ὅλη ἡ ἄλλη Εὐρώπη. Μ' αὐτὴ τὴν ἀντρίκια τους ἐνέργεια κατάφεραν χαρίζοντας τόπους ἀρβανίτικους, πελασγικοὺς, νὰ κρατήσουν, ὄχι τόπους αλανιούκους, μὰ καθάρους ἀρβανίτικους. δηλαδή τὶς περιφέρειες τῆς Πλάβας, τοῦ Ἰπέκ, τῆς Διάκοβας, τῆς Πρισρένης, τῆς Δίβρας, καὶ ὅλες τὶς ἄλλες τὶς μυγτὲς τοῦ Κοσσόβου, τῶν Σκοπίων, τῆς Ὀχριδας καὶ τοῦ Νόβι Παζάρ.

Κ' ἐπειδὴ ἡ Εὐρώπη ἤθελε καὶ καλὰ — πιεσμένη ἀπὸ τὴν Ἰταλία καὶ τὴν Αὐστρία — νὰ φτιάξει ὅσο τὸ δυνατό μεγαλύτερη τὴν Ἀλβανία, ἤρε τὴν ἀκόλουθη λύση: νὰναγκάσει τὴν Ἑλλ. διπλωματία, πού εἶναι γνωστὴ γιὰ τὴ νομιμοφροσύνη της, νὰ ξεπληρώσει τῆς Ἀλβανίας (Ἰταλοαυστριας) μὲ μεγαλύτερους, χίλιες φορὲς πλουσιώτερους καὶ πιὸ πολιτισμένους, μὲ στρατηγικώτερους ἐσωτερικοὺς καὶ παραλιακοὺς Ἑλληνικοὺς τόπους, τοὺς ἀρβανίτικους τόπους πού τῆς ἐπαιρναν οἱ Σλαῶι. Μ' ἓνα συμπάρο δυὸ τρυγόνια. Μεγαλόνει ἡ Ἀλβανία εἰς βάρος τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ γεννιέται διχόνοια ἄσβεστη ἀναμεταξὺ στὰ ἀδέρφια, τοὺς Ἀρβανίτες καὶ τοὺς Ἑλληνες, πού ἂν ἐνόσουν ποτὲ τὶς προσπάθειες τους θὰ γίνουν τελειωτικὸ ἐμπόδιο στὴ βουλμία τῆς Ἰταλοαυστριας.

Στὸ ἀναμεταξὺ αὐτὸ ἡ Ἑλλ. διπλωματία ἀντὶ νὰ διατάξει προχώρηση τοῦ Ἑλλ. στρατοῦ τοῦλάχιστο πρὸς τὸ Μπεράτι, ἀφήνοντας ἀλεύθερο τὸν Αὐλῶνα, ἔξαφνα χωρὶς κανεὶς νὰ τῆς τὸ ζητήσει χάραξε πάνω στὸ χάρτη μιὰ ὀρισμένη γραμμὴ γιὰ σύνορο καὶ δήλωσε στὶς Δύναμεις πὸς δὲ θὰ προχωρήσει πέρα ἀπὸ τὴ γραμμὴ ἐκείνη, ζητώντας νὰ τῆς ἀναγνωρίσουν τὰ μέρη τὰ κάτω ἀπὸ τὴ γραμμὴ αὐτὴ. Γιατὶ τῶκανε αὐτὸ; Τὸ ἐξήγησε ἀμέσως μοναχὴ τῆς: Ζητοῦσε, λέει, τόσα μόνο ὅσα ἔχει δικαίωμα νὰ πάρει δὲ ζητεῖ 10 γιὰ νὰ πάρει, ἴστερα ἀπὸ ἐβραϊκά παζάρια, μόνο 5. Αὐτὴ, λέει, ἀγαπᾷ τὴν εἰλικρίνεια. Ἐπομένως, κι ἀντίστροφα, οὐδὲ βῆμα θὰ παραχωρήσει κάτω ἀπὸ τὴ γραμμὴ πὸν ὄρισε.

Τότε ἀναγάλλισε ἡ Ἰταλία κι ἀμέσως τὴ φοβερίζει πάλι καὶ τῆς εἶπε πὸς πρέπει νὰ κάνει σύνορο κοντὰ στὴν Πρέβεζα. Δηλαδή μᾶς κατέβαζε πιὸ χαμηλὰ ἀπὸ τὴ γραμμὴ τοῦ Καλαμᾶ πού οἱ Μ. Δυ-

νάμεις μᾶς τὴν εἶχαν ἀναγνωρίσει χωρὶς πόλεμο στὸ Συνέδριο τοῦ Βερολίνου τοῦ 1878 καὶ 1880. Βέβαια ἤξερε ἡ Ἰταλία πὸς δὲν ἦταν ποτὲ δυνατό νὰ γίνε αὐτὸ πὸν ζητοῦσε, μὰ ζητοῦσε διπλάσια ἀπὸ ὅσα ἤθελε καὶ ἴσα μὲ κείνα πού κατείχαμε, γιὰ νὰ κερδίσει ἐπὶ τέλους τὰ μισὰ, ὅσα ἀκριβῶς τῆς χρειάζονταν. Ἦξερε καὶ καταδέχονταν νὰ παζαρεύει. Κ' ἔτσι μὲ χίλια παζάρια ἔφτασε στὸν κάβο Στύλο, ἵππου ἀφοῦ σταμάτησε, οὔτε ἑκατοστόμετρο πέρα δὲν παραδέχτηκε νὰ πάρουμε τόπο. Φαίνεται ἦταν πιὸ τιμητικὸ γιὰ τὴν Ἑλλ. διπλωματία νὰ παζαρεύει νὰ τῆς ἀφήσουν λιγώτερα ἀπὸ τὰ ἀπαραίτητα, παρὰ νὰ παζαρεύει γιὰ νὰφήσει αὐτὴ τὰ περισσευοίμενά της.

Ὡς τόσο ἡ Ἑλληνικὴ διπλωματία ἀγαπᾷ τὴν εἰλικρίνεια καὶ μιὰ πὸν εἶχε πεῖ πὸς δὲ θὰ ὑποχωροῦσε κάτω ἀπὸ τὴ γραμμὴ πού εἶχε ὄρισει, θὰ κρατοῦσε τὸ λόγο της, ὡς τὸ τέλος.

Ἡ εἰλικρίνεια της ὅμως περιορίστηκε μόνο στὸ νὰ κατέβει ἀπὸ τὸ Σάσωνα καὶ τ' Ἀκροκεραυνία ἴσαμε τὸν κάβο Στύλο· γιστὶ καὶ πὸς; ὁ Θεὸς τῆς κολακίας, τῆς ραγιαδοσύνης καὶ τῆς δειλίας μόνος ξέρει τὸ μυστήριον. Κι ἀφοῦ ἔγινε ἡ ὑποχώρηση καὶ παραχώρηση τῆς παραλίας κι ἀφοῦ τὴ δέχτηκε ἡ Εὐρώπη, ζήτησε ἡ Ἑλλ. διπλωματία γιὰ βραβεῖο νὰ μᾶς ἀφήσουν τὴν Κορυτσά. Οὔτε νὰ ζητιανέψει δηλαδή δὲν εἶχε τὴν τέχνη. Οὔτε τὴν ἔξυλνάδα νὰ καταλάβει πὸς ὅποιος δίνει εἴκοლა τοῦ ζητοῦν καὶ περισσότερα κι οὐδὲ ἓνα εἰχαριστῶ τοῦ λέν. Μὰ τὸ εὐχαριστῶ τὸ εἶπαν οἱ εὐρωπαϊκὲς ἐφημερίδες μὲ κολακίες καὶ ἔπαινους γιὰ τὴ μεγαλοφυΐα, τὴ νομιμοφροσύνη καὶ εἰλικρίνεια τῆς Ἑλλ. διπλωματίας, γιὰτὶ φροντίζει γιὰ τὴν Εὐρωπαϊκὴ εἰρήνη, πάντα μὲ τὴν ἐλπίδα πὸς ἔτσι κι ἄλλα θὰ τῆς πάρουν.

Ἀκόμη τὰ πράγματα δὲν ἦταν τελειωτικά. Δὲν εἶχαν ὀριστεῖ ἀπὸ τὴ διεθνή ἐπιτροπὴ τὰ σύνορα, κί-τι μπορούσαμε νὰ κερδίσουμε ἀκόμη. Λοιπὸν ἡ Ἑλλ. διπλωματία ἄφησε κι ὀργανόθηκαν στὴν Ἠπειρο ἐθελοντικοὶ λόχοι κ' ὀπλίστηκαν καὶ γυμνάστηκαν ὅλοι οἱ Ἠπειρώτες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ, τοὺς γέμισε ὑπόσχεσες, τοὺς ἔστειλε τὸ Διάδοχο χειροπιαστὴ ὑπόσχεση, τοὺς ἔκθεσε μὲ κάθε τρόπο στὰ μάτια τῶν ἐγδικητικῶν Ἀρβανιτῶν κλπ. κλπ.

Ἐφτασε ὅμως ἡ ὥρα καὶ ἡ διεθνή ἐπιτροπὴ τέλειωσε τὸν καθορισμὸ τῶν συνόρων στὴ Φλωρεντία κι ἄρχισε ἡ Εὐρώπη νὰ ὀρίζει προθεσμίες πὸν πρέπει νὰδειάσουμε τὸν τόπο.

Τότε τὰ χρειάστηκε ἡ Ἑλλ. διπλωματία καὶ ἄλλαξε πέρα πέρα κατεύθυνση. Προσπάθησε νὰ τιμπαλόσει συνδυάζοντας τὸ Ἠπειρώτικο μὲ τὸ νησιωτικὸ ζήτημα. Γιατὶ ἡ λύση τοῦ νησιωτικοῦ ζητήματος ἐυκολύνονταν πολὺ μ' αὐτὸ τὸ συνδυασμὸ, δη-

λαδή: θά κερδίζαμε τόσα πολλά νησιά αφήνοντας ένα κομμάτι από την Ήπειρο. Τὸ αντίστροφο θά ἦταν πολὺ πῶς δύσκολο γινώριζε ἡ Ἑλληνικὴ διπλωματία πὼς ὁ λαὸς δὲν ξέρει πόσο πῶς σπουδαῖο γιὰ τὸν Ἑλληνισμό εἶναι τὸ Ἠπειρωτικὸ ζήτημα ἀπὸ τὸ νησιωτικὸ. Τὰ νησιά κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τῆς τὰ πάρει, ὄχι γιατί θάκανε πολλὰς δυσκολίες νὰ τὰ δώσει κι αὐτά, μὰ γιατί ἡ Ἀγγλία δὲ θέλει κανεὶς μεγάλος νὰ τὰρπάξει.—καὶ μάλιστα ἀναγκάζει τὴν Ἰταλία νὰφήσει τὰ Δωδεκάνησα πὺ ἔχει ἀρπαγμένα.—Ὡστε παραδίχοντας τὴ μισή τὴν Ήπειρο ἡ Ἑλλ. διπλωματία δέχεται νὰ κρατήσῃ τὰ νησιά—(ἐξουδετερομένα, κολοβομένα κι αὐτά, χωρὶς καμιά προηγούμενη ἐγγύηση γιὰ τοὺς Ἑλλ. πληθυσμοὺς ὅσους δίνει πίσω, οἷτε γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν νησιῶν πὺ κρατεῖ), **πὺ τὰ κατέχει πῶς καὶ πὺ ἡ Ἀγγλία ἔτσι κ' ἔτσι δὲ θάφηνε νὰ πᾶνε πίσω τῆς Τουρκίας**, γιατί σὰ χέρια τῆς τελευταίας πάντα πῶς πολὺ, κινδυνεύουν νὰ ἀρπαχτοῦν ἀπὸ καμιά ἄλλη Μεγάλῃ Δύναμη, παρὰ βρισκόμενα σὰ δικὰ μας.

Μὰ κι αὐτὸ νὰ γινόταν, δηλαδὴ νὰγκαζόμεσταν (μὲ ποιὸ τρόπο; δὲ βλέπουμε κανένα) νὰδιδάσσουμε τὰ νησιά καὶ νὰ τὰ παραδώσουμε τῆς Τουρκίας, πάλι προτιμώτερο παρὰ νὰφήσουμε τὴ Βόρεια Ήπειρο. Τὰ νησιά εἶναι εὐκολώτερο νὰ κρατήσουν τὰ προνόμια τους, ποτὲ δὲ θά ἔχαναν τὸν ἐθνολογικὸ τους χαραχτήρα σ' ὅποιον χέρι κι ἂν ἔπεφταν, καὶ τέλος μὲ τὴ ναυτικὴ ὑπεροπλία θά τὰ ξαναπαίρναμε. Ἐνῶ, νὰ ξαναπάρουμε τὰ μέρη πὺ παραδίχουμε στὴν Ἀλβανία, εἶναι σχεδὸν ἀδύνατο, κι ἄς διαλύουνταν ἡ Ἀλβανία, ἀφοῦ προορίζονται γιὰ τὴν Ἰταλία καὶ τὴν Αὐστρία.

Μὰ καὶ θά χάσουν ἀμέσως τὸν Ἑλληνικὸν τους χαραχτήρα τὰ μέρη αὐτά, γιατί εἶναι **τελείως ἀδύνατο** οἱ Ἠπειρωτῆς, μ' ὅσες ἐγγύησες κι ἂν τοὺς δώσουν στὸ χαρτί, **νὰ ζήσουν** κάτω ἀπὸ τοὺς Ἀρβανίτες ἢ μαζί τους. Κι ἂν δὲ φύγουν ἀμέσως ὅλοι τους, θά φροντίσουν οἱ Ἀρβανίτες, μὲ τὴ βοήθεια τῶν προστατῶν τους, νὰ ἐξαφανίσουν κάθε σημάδι τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ σ' αὐτὰ τὰ μέρη καὶ θά διεκδικήσουν κατόπι κι ἄλλα μέρη. Ἐκεῖ πὺ ἔφτασαν τὴν ῥα τὰ πράματα τὸ ὀλιγώτερο πὺ θά ἐξασφάλιζε τοὺς Ἠπειρωτῆς ἀπὸ τὴ βέβαιη καταστροφὴ ἢ τὴν πικρὴ μετανάστευση πὺ τοὺς περιμένει, θά ἦταν **νὰ μείνει ἡ Βόρεια Ήπειρο ἀυτόνομη, ξεχωριστὴ καὶ διοικητικὰ καὶ νομοθετικὰ καὶ στρατολογικὰ ἀπὸ τὴν Ἀλβανία**. Καὶ πάλι σὲ πρώτη εὐκαιρία θά κινδύνευε νὰρπαχτῆ ἀπὸ τὴν Ἀλβανία, ὅπως ἀρπάχτηκε ἡ Ἀνατολικὴ Ρωμυλία ἀπὸ τὴ Βουλγαρία.

Ἡ Ἑλληνικὴ ἔμως διπλωματία ἐφρόντισε καὶ

ἐγκατάλειψε—γιὰ νὰ κρατήσῃ κολοβομένα τὰ νησιά—τὴ Βόρεια Ήπειρο, τὸ ἀριστερὸ χέρι τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὸ χέρι πὺ προστατεύει τὴν καρδιά, πὺ βαστᾷ τὴν Κορυτῶν τὸ κλειδί τῶν δρόμων πρὸς τὴ Μακεδονία καὶ τὴ νότια Ήπειρο, χωρὶς καμιά πρόνοια καὶ θετικὴ ἐξασφάλιση γιὰ τὴν τύχη τῶν Ἑλληνικῶν πληθυσμῶν.

Κι ὅταν λέμε ἐξασφάλιση θετικὴ δὲν ἐννοοῦμε ὑπόσχεσες τῆς Ἀλβανίας, τοῦ ἡγεμόνα τῆς, καὶ ὅλης τῆς Εὐρώπης, πὺ δὲ θά πάθουν τίποτε οἱ Ἕλληνες αὐτοί. Τὶς γνωρίζουμε τὶς τέτοιες ὑπόσχεσες ἢ ἐγγύησες. Μποροῦν νὰ μαρτυρήσουν οἱ Ἕλληνες τῆς Ρουμανίας, τῆς Βουλγαρίας καὶ Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας, οἱ Κρητικοί, οἱ Ἀρμένηδες, οἱ Σαμιῶτες, οἱ Ἑβραῖοι τῆς Ρουμανίας κ.π.κ.π. πόσο τοὺς ἐξασφάλισαν οἱ γραφτῆς καὶ τυπικῆς ἐγγύησες, ἀκόμη κ' οἱ ἐπέμβασες ὀλόκληρης τῆς Εὐρώπης.

Ἡ Συνθήκη τοῦ Βερολίνου (1878) εἶναι γεμάτη ἀπὸ τέτοιες ἐγγύησες μὰ καμιά δὲν ἐφαρμόστηκαν ποτέ!

Ἡ Ἑλλ. διπλωματία ἂν εἶχε ἀντρίκιο χαραχτήρα, ἂν εἶχε αὐτοσεβασμὸ καὶ εὐκρίνεια, ἂν ἀληθινὰ ἐνδιαφέρονταν γιὰ τὸν Ἑλληνισμό, ἂν εἶχε ἀντίληψη τῆς κυριαρχίας τοῦ Ἑλλ. Κράτους, ἂν ἀλήθεια πονοῦσε τοὺς πληθυσμοὺς καὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς, δὲ θάρχιζε τὴν παράδοσή τους πρὶν ἀποχτήσῃ τὶς θετικῆς καὶ ἀποτελεσματικῆς ἐγγύησες πὺ εἴπαμε πάρα πάνω καὶ μόνο ἀφοῦ ἴδῃ νὰ ἐφαρμόζονται, τότε νὰρχίσει νὰ παραδίχει σιγὰ σιγὰ, κάνοντας καὶ τὴν ἐπιφύλαξη, πὺ ἂν πειραχτῆ ποτὲ ἢ αὐτονομία δὲν ἀναλαβαίνει καμιά εὐθύνη γιὰ τὶς συνέπειες.

Δὲν τὰ ἔκαμε αὐτὰ κι ἄρχισαν οἱ Ἀρβανίτες νὰ ἐφαρμόζουν τὶς ἐγγύησες, πρὶν τὶς δώσουν: μὲ ἐπιθεσες ἐνάντια στὸ στρατό μας, μὲ κλεψιές, βιασμοὺς, φόνους, ἐμπρησμοὺς, καταστροφές.

Μὰ τέλος ἐδοξάστηκε καὶ ἡ Ἑλληνικὴ διπλωματία στὸ ζήτημα τῆς στοργυλοποίησης.

Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία τῆς Ἰταλίας κατεβαίνει 10 χιλιόμετρα πὺ χαμηλὰ ἀπὸ τὸν κάβο Στύλο καὶ παραχωρεῖ στὴν Ἀλβανία λουρίδα παραλία ἀνεχτίμητης στρατηγικῆς καὶ πολιτικῆς ἀξίας καὶ πληρώνει 2.500.000 γιὰ νὰ κρατήσῃ 15 Ἑλλ. χωριά, πὺ τὰ κατεῖχε πῶς. Ἀλήθεια, δοξασμένο παζάρεμα.

Ἀπ' ὅσα εἴπαμε φαίνεται ἡ γύμνια καὶ ἡ ἀνικανότητα τῆς Ἑλληνικῆς διπλωματίας, ἢ ἄγνοια τῆς τῶν Ἑλληνικῶν τόπων, τῶν Ἑλληνικῶν πληθυσμῶν, τῶν Ἑλληνικῶν ζητημάτων, ἀδιαφορία γιὰ τὴν ἀποστολὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ στὴν Ἀνατολή.

Δείχεται ἀκόμη ἢ Ἑλληνικὴ διπλωματία καὶ χωρὶς τὴν ἀπαραίτητη καρδιά καὶ ἀντοχὴ στὸ νὰ μεταχειρίζεται καὶ τὸ πῶς ταπεινὸ ὄπλο πὺ βρίσκεται

στό χέρι της για να περισώσει και τὸ πιὸ παραμικρὸ δικαίωμα ἢ τὴν πιὸ ἀσημαντή, φαινομενικά, ὠφέλεια.

Δὲν πλαιύνουμε πιὸ βαθειὰ καὶ σὲ περισσότερες λεπτομέρειες.

Ἐρχόμαστε στὸ πιὸ ἀναγκαῖο: ρωτοῦμε τί μπορεῖ ἀκόμη νὰ κάνει ἡ Ἑλληνικὴ διπλωματία γιὰ νὰ σώσει στὴν Ἠπειρο ὅ,τι μπορεῖ ἀκόμη νὰ σωθεῖ, γιὰ νὰ ἀναβάλει τοῦλάχιστο, ἄς εἶναι καὶ γιὰ μιὰ ὥρα, τὴν καταστροφή. Γιατί καὶ μιὰ στιγμή μπορεῖ νὰ βγεῖ σὲ κέρδος σ' ὅποιον θέλει καὶ ξέρεي νὰ τὴν ἐκμεταλλευτεῖ.

Βλέπουμε τώρα μόνο μέσο γιὰ νὰ κερδίσουμε καιρὸ καὶ μεῖς καὶ οἱ ἐπαναστημένοι Ἠπειρώτες νὰναβάλλουμε ὅσο τὸ δυνατό τὴν τελειωτικὴ λύση. Τὸ Σύνταγμα ἀπαιτεῖ ὀρισμένες διατάξεις, ἀπαιτεῖ νόμο γιὰ νὰ παραχωρηθεῖ σὲ ἄλλο κράτος κ' ἐνὸς μέτρου ἔδαφος ἑλληνικό. Ἄς ὀπισθεῖ ἡ Ἑλλ. διπλωματία μὲ τὸ τελευταῖο αὐτὸ ὄπλο.

Καὶ γιὰ νὰ κερδίσει καιρὸ ἄς διαλύσει τὴν τωρινὴ Βουλὴ, ποὺ δὲν εἶναι καὶ νόμιμη, γιατί δὲν ἐκλέχθηκε ὅπως τὸ ἀπαιτεῖ τὸ Σύνταγμα ἀπὸ τὸ ἐκλογικὸ σῶμα ποὺ πρέπει νὰποτελεῖται, ἀπὸ τοὺς ἐκλογεῖς ὄλων τῶν τμημάτων τοῦ Κράτους. Στὴν τωρινὴ Βουλὴ δὲν ἀντιπροσωπεύεται σχεδὸν τὸ μισὸ τὸ κράτος: οὔτε ἡ Κρήτη, οὔτε τὰ Νησιά, οὔτε ἡ Μακεδονία, οὔτε ἡ Ἠπειρο ἔστειλαν βουλευτὲς στὴ Βουλὴ, καὶ ἄς ἀποτελοῦν ἀναπόσπαστο ἔδαφος τῆς ἐπικρατείας.

Ἡ τωρινὴ Βουλὴ εἶναι ἀντισυνταγματικὴ καὶ αὐτὸ ποὺ ψηφίζει εἶναι χαρτιὰ γραμμένα καὶ ὄχι νόμοι.

Κερδίζοντας καιρὸ μὲ τὴ διάλυση τῆς Βουλῆς καὶ μὲ νέες ἐκλογὲς μπορούμε νὰ κερδίσουμε πολλὰ στὴν Ἠπειρο, γιατί οὔτε ἡ Ἀλβανία εἶναι τὸ παράδειγμα τοῦ ὀργανομένου κράτους, οὔτε ἡ Εὐρωπαϊκὴ συμφωνία εἶναι χωρὶς παραφωνίες.

Αὐτὴ τὴν ἀνώμαλη κατάσταση καὶ τὴν ἀσυμφωνία τὴν αὖξισαν οἱ Ἠπειρώτες μὲ τὴν παληκαριά καὶ τὴν ἀποφασιστικότητά τους. Ἡ Εὐρώπη γιὰ νὰποχήσει τὴν ἡσυχία της, ποὺ ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες τὴν ταράζουμε τώρα, θὰ μᾶς κάνουν μερικὲς παραχώρησες, ποὺ δὲ θὰ τις ἔκαναν ἄλλιως.

Ἐμεῖς κρατοῦμε τὴ σίθια ποὺ μπορεῖ νὰ πέσει στὸ μαρούτι. Κι ὅσο μικροὶ καὶ ἂν εἴμαστε δὲν εἶναι δύσκολο νὰ φοβερίζουμε τὸν κόσμον μὲ τὴ σίθια αὐτῆ.

Τί θὰ ἔκανε ἡ Εὐρώπη γιὰ νὰ μᾶς ἀναγκάσει νὰ ἡσυχάσουμε; Νὰ στείλει διεθνο στρατὸ στὴ Βόρεια Ἠπειρο; Πράγμα ἀδύνατο, μὰ καὶ ἂν ἐγίνονταν καὶ αὐτὸ κέρδος γιὰ μᾶς. Γιατί ὁ σκοπὸς μᾶς γιὰ τὴν ὥρα εἶναι μὲ κάθε τρόπο νὰ μείνει ξεχωρὴ ἀπὸ τὴν Ἀλβανία καὶ ἐνέργεια χωριστὴ ἀπὸ τὴν Ἰ-

ταλία καὶ τὴν Αὐστρία νὰ γίνονται πάλι θὰ κατανοῦσε σὲ Εὐρωπαϊκὴ ἐπέμβαση ἐνοπλὴ καὶ διεθνή κατοχή.

Αὐτὸ ἄς κάνει ἡ Ἑλλ. διπλωματία τώρα γιὰ νὰ μαλώσει κάπως τὰ προηγούμενα λάθια της.

Μὰ ἀντὶ νὰ ἀγωνίζεται ναῦρει τὸν τρόπο νὰ σώσει ἄς εἶναι καὶ ἓνα τετραγωνικὸ μέτρο ἀπὸ τὰ μέρη ποὺ παραχωροῦμε, προσπαθεῖ νὰ πείσει τοὺς ἐπαναστάτες, νὰ τοὺς πείσει καὶ νὰ τοὺς ἀναγκάσει νὰ ὑποταχοῦν τοὺς λείει πῶς μὲ «ὀδύνην ψυχῆς» ἀναγκάζεται νὰ τὸ κάνει, πῶς «τὰ γενικά ἐθνικά συμφέροντα» ἀπαιτοῦν τὴ θυσία αὐτῆ. Μ' αὐτὰ τὰ λόγια δηλαδὴ προσπαθεῖ νὰ ἐκμεταλλευτεῖ τὰ ἀγνόητα αἰσθήματα τῶν Ἠπειρωτῶν. Ἀφοῦ δηλαδὴ τοὺς γέλασε, τοὺς ἔκθεσε καὶ τοὺς ἀφήκε στὴν τύχη τους, τώρα στὸ τέλος καὶ τοὺς κοροϊδεύει.

Γιατί δὲ βλέπουμε τί φοβερότερο μπορεῖ νὰ πείθει ὁ Ἑλληνισμὸς παρὰ νὰ κόβουμε μόνοι μᾶς οἱ Ἕλληνες τὰ μέλη τοῦ κορμοῦ μᾶς καὶ νὰ τὰ πετοῦμε μακριὰ μᾶς νὰ χιθοῦν.

Ὅπου καὶ δταν τὸ κράτος ἀδυνατεῖ ἢ ἀρνεῖται νὰ ὑπερασπίσει τὸ ἔθνος, τὸ ἔθνος ἔχει ὀποχρέωση, ἂν θέλει νὰ ζήσει, νὰναλαβαίνει μόνο του τὴν ἀμυνά του.

Θὰ εἶναι ἀτιμία κολημένη πάνω στὸ μέτωπο τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἂν, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ὀργανομένο κράτος, δὲ βοηθήσει μὲ ὅ,τι μέσο ἔχει, μὲ ὅ,τι ὄπλο διαθέτει, τὸν ἀγῶνα τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, ὀποδὴποτε καὶ ἂν ἀγωνίζεται ἐνάντια στοὺς ἐχθροὺς της.

Ὁ ἠθικὸς ἀκρωτηριασμὸς ποὺ μᾶς μὲ τὸν ὀλικὸ ἔκανε τὸ κράτος στὸν ἑαυτὸ του δὲν πρέπει νὰ ἐπιβαρύνει τὸ Ἑλληνικὸ ἔθνος.

Οἱ Ἕλληνες πρέπει πάντα νὰ δείχνουν πῶς ξέρουν νὰ φυλάγουν τὸν ἐθνικὸ τους χαρακτήρα, τὰ ἐθνικά δικαιώματά τους, τὴν ἐθνικὴ, ψυχικὴ καὶ ἠθικὴ κληρονομία, τοὺς ἐθνικοὺς σκοποὺς, τὴν ἐθνικὴ ἀθθυπαξία.

Ἄλλιως ἡ ἀτιμία, ποὺ βαραινει πάνω σὲ κείνους ποὺ παράδωσαν τὴν Παργα, πολὺ βαρύτερη θὰ πέσει ὅλη πάνω σὲ μᾶς τοὺς ἴδιους.

TAPKINIOS

·ΚΡΟΝΙΟΝ·
ΚΟΥΡΕΙΟ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΟΛΕΟ
(Ὀδὸς Σταδίου, κάτω ἀπὸ τὸ Ἀρσάκειο)

Τὰ φτηνότερα καὶ διαλεκτότερα ἀρώματα. Κολώνια λουτζας καὶ λεμονιοῦ, εἰδικὴ γιὰ ἐντριβὲς καὶ λουτρά. Ἰδιαίτερο τμήμα γιὰ τίς κυρίες. Εὐρύσιμα καθημερῶν 5 δο. τὸ μήνα

ΜΥΡΙΕΛΛΑ-ΜΟΙΡΙΤΑ

"Ω! εσείς αέρινες μορφές,
πὸ ἐμπρὸς μου σταματήσατε μιὰ μέρα
ξεροπιασμένες, ὦ, ἀδερφές,
ἀγάπες μου, Μοιρίτα καὶ Μυριέλλα.

Γεμάτες καλοσύνη, εὐγενικά
ἐσκόψατε ἀπάνω στὴν καρδιά μου
Μυριέλλα, πὼς μὲ κοίταζες δειλά,
Μοιρίτα, πὼς ἐδάκριζες γλυκειά μου!

Καὶ γὼ πὸν συνηθίζω νὰ κρατῶ
τὸ θησαυρὸ τοῦ πόνου μου γιὰ μένα,
ἐγὼ πὸν πάντα μόνη περπατῶ
μὲ τὰ ὄνειράτά μου τὰ σβυσμένα,

Ξεχάστηκα μπροστά σας καὶ ξεσπῶ
σ' ἓνα βαρὺ ἀρρωστημένο θῆνο
πὸν λυώνει τῆς ψυχῆς μου τὸν ἀνθὸ
σὰν ἡ βροχὴ τὸ νιόβγαλτο τὸ κρίνο.

ΜΥΡΤΩΓΙΣΙΑ

ΕΘΝΙΚΗ ΑΙΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΓΡΑΜΜΗ ΑΙΓΑΙΟΥ ΠΕΛΑΓΟΥΣ

Τὸ μὲ διπλὸς ἔλικας καὶ μηχανάς, **ἀφθάστου ταχύτητος**, πολυτελείας καὶ ἀνέσεως θαλαμηγὸν ἀτμόπλοιοι «ΕΣΠΕΡΙΑ» ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (Παλαιὰ Τρούμπας):

Ἐκίστην ΠΕΜΠΤΗΝ ὥρα 11 μ. μ. ἀκριβῶς
διὰ Σῦρον, Ἀνδρον, Κόρθιον, Τήνον.

Ἐκίστων ΣΑΒΒΑΤΟΝ ὥρα 2 μ. μ. ἀκριβῶς
διὰ Χιον, Σμύρνην, Μυτιλήνην, Θεσσαλονίκην.

Διὰ πλείονας πληροφορίας ἀπευθυντέον:

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. Γραφεῖα Γενικῆς Διευθύνσεως,
Ἀπελλοῦ 1, ἀριθ. Τηλ. 320.

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ. Γενικὸν Πρακτορεῖον ὁδὸς Φίλωνος, ἀριθ. 44, ἀριθ. Τηλ. 227.

ΣΗΜ. Αἱ κατὰ τὸ ἐκδοθὲν δρομολόγιον ὄροι ἀφίξεως καὶ ἀναχωρήσεως ἐν ἐκάστῳ λιμένι εἶναι ἀπολύτου Σιδηροδρομικῆς ἀκριβείας.

ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ

“ Η ΑΓΝΗ ”

ὁ καινουργίον μυθιστόρημα, πουλιέται στὰ γραφεῖα μας καὶ στὸ βιβλιοποιεῖο Βασιλείου καὶ Κουκλάρα (ὁδὸς Σταδίου 42), Δρ. 1,50. Γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ 2 δρ. δίχως ταχυδρομικά.

ΠΡΟΞΕΣ ΑΠΛΕΣ

I

Η ΑΓΓΕΛΙΚΑ

Candida sidereis ardescunt lumina flammis...

(T PETRONIUS ARBITER)

Ἡ Ἀγγέλικα....

Καὶ σύφωνα μὲ τ' ὄνομά της τὰ μάτια της εἶτανε ἀληθινὰ ἀγγελικά.

Τσίνοורה μακρὰ, ἴσκιερὰ, συμμετρικά, μυγιάγχιχα σὰν ἀνθοπέταλα ἢ σὰ φτερὰ πεταλουδίτσας: ἀπάνου στ' ἀμυγδαλωτὸ βαθυόνοιγμα τῶν ματιῶν, σκυφτὰ κι' ἄχαρα.

Λένε: Γέρονμε στὴ χαρὰ τῶν ματιῶν. Φυλάμε τὴ χαρὰ τῶν ματιῶν, μὴν τὰ βασκάνουνε οἱ κακοὶ. Δικιά μας βαστάμε τὴ χαρὰ τῶν ματιῶν, μὴν καὶ παρθῇ, μὴν καὶ παρθῇ....

Ὅμως βολὲς ξεδιπλώνονται πλατεῖα τὰ μάτια καὶ μαλῶνον τα: Σὰς ἀγαπάμε, σὰς ἀγαπάμε, ὁμῶς τὴ χαρὰ μας, τὴ χαρὰ μας, τὴ χαρὰ μας πρῶτα ἀπ' ὅλα. Παραμέρισε νὰ φανῇ ἡ Χαρὰ μας. Τὶ δὲν τὴν πιάνει ὁ βασκαμὸς τὴ χαρὰ μας, τὴ χαρὰ μας...

Κι' ἀνθίζον τὰ μάτια, χιλιόκυλα καὶ νεραϊδένια, καθρέφτες τῶν γυαλίων ὄλων καὶ τῶν χαρωπῶν, ὅσα κάτω ἀπ' τὸ χρυσὸν ἥλιον ἀναδεύονται: κυττῶν τὰ καλάμια καὶ τὰ νερά, καὶ τὰ πεσίματα τῶν ἥλιων.

Τὴ μέλισσα, μὲ τὸν κορσὲ τὸν πράσινο, πὸν κἀνει βίξιτες στ' ἀνθάκια, καὶ ματαπερνάει, βουερῆ καὶ κοκέττα, καὶ ματαπάει, καὶ πάλε, νά τη, φεύγει...

Καὶ γιορτάζουνε τὰ μάτια τὴν τρανὴ γιορτὴ τῆς Ζωῆς..

Τὸ καλοκαῖρι, τὰ τζιτζήκια (τὰ παράθυρα ἀνοιχτὰ στὸν πράσινο κίμπο: οἱ πατιροῦνες σειοῦνται σὰν κόκκινες κοκκῶνες παιχιδιάρες! Περνάει κυματιστὰ ἐν' ἀγεράκι πολὺ ξεστό, κι' ἀγνοχαῖδεύει τὰ μάγουλα, σὰ νὰν τοὺς κρυφολέει τὸ μεγάλο μυστικό...)

Καὶ γιορτάζουνε τὰ μάτια τὴν τρολλὴ χαρὰ τῆς Ζωῆς....

Τὸ πέλαο εἶναι μπλοῦ, κ' οἱ βαρκοῦλες ἄσπρες, κι' ὁ οὐρανὸς βαθειὰ γυαλῶς... Καίει ὁ ἥλιος μέσ' τὴν πλάση, καὶ τὰ νερά εἶναι κρούσταλλα: παίζουνε γύρ' ἀπ' τὶς γυμνὲς γάμπες, σὰ σκυλλάκια κυνηγιάρικα, πασίγαρα καὶ πηδηχτά... Καὶ τὰ νεροπούλια λούζουνε τὶς ἀκριες τῶν φτερῶν, μὲ γλιστερὰ χιλιοπεράσματα, σκεδὸν ἀπάνου στὸ στρωτὸ γυαλὶ τοῦ πέλαου...

Καὶ τὰ μάτια μεθάνε ἀπ' τὸ χρυσὸ γιορτάσι τῆς Ζωῆς....